

Hazırım! Heyecan içinde. 1979 yılında Ankara'da doğdum. 11 Aralığı,12 Aralığa bağlayan gece yarısı ve 16 yaşına kadar da Ankara'da büyüdüm.

İlk, orta ve lise öğrenimimi *** Ankara Koleji'nde tamamladım. 96 yılında İstanbul'a, İstanbul Üniversitesi *** okumak üzere geldim ve daha sonra da İstanbul'da ikamet ettim. Sadece 2000 yılında, üniversiteden mezun olduğum yıl Amerika'ya Los Angeles'a gittim ve orada bir buçuk yıl kalarak UCLA'de University of California Los Angeles'ta, bir sertifika programı tamamladım. Entertainment Media üzerine ve 2011 yılında Türkiye'ye döndüğümde de **** Üniversitesi Sinema Televizyon Bölümü'nde Yüksek Lisansa başladım ve 2012 yılında da aynı kurumda teacher assistant olarak, öğretim görevi, öğretim neydi? Araştırma görevlisi olarak işe başladım. Takii 2006 yılında, kovulana kadar (gülüyor). Bu ilk kovulmandan sonra, hamileydim kovulduğumda ve yaklaşık iki yıl boyunca tam zamanlı çalışmayıp, bir yaşına kadar bebeğimi büyüttüm. Ama bebeğim doğduktan sonra *** Üniversitesi ve *** Üniversitesi'nde yarı zamanlı olarak; iletişim, medya ve multi medya ve sanat tarihi dersleri vermeye başladım. Daha sonra canım çok sevgili hocam Tül Akbal Süalp'in cesaretlendirmesi ve davetiyle; **** Üniversitesi'nde medya ve sinema araştırmaları programında, doktora başladım. Kaç yılında başladım acaba? 2008 ya da 2008 yılında başladım ve aynı zamanda **** Üniversitesi'nde yarı zamanlı dersler vermeye başladım. Gene medya ve sinema alanında. Daha sonra **** Üniversitesi'nde, kadrolu olarak öğretim görevlisi olarak, işe başladım. 2010 yılında. Yok! 2000... Bu tarihlere belki bakmam gerek, biraz aklım karışıyor ama 2011 yılında galiba ve senaryo dersleri vermeye başladım. O noktadan itibaren de *** Akademi'de; hem profesyonel sinemacı olarak meslek hayatımda, senaryo çalışmalarına odaklandım. Ve 2013 yılında eşimden ayrıldıktan sonra, ek iş olarak üniversite dışındaki özel kurumlarda da senaryo atölyeleri vermeye başladım; İstanbul Film Akademisi ve Altyazı sinema dergisinin seminer programlarını açtığı Mithat Alam Film Merkezinde, Boğaziçi'nde. Daha sonra 2016 yılında; "Bu Suça Ortak Olmayacağız!" bildirisine imza attıktan sonra *** Üniversitesi'nden, tehdit ve zorlamayla, istifa ettirildim: 15 Temmuz sonrasında.

Ve o zamandan beri akademik faaliyetlerime bağımsız olarak barış için akademisyenlerden, tanıdığım, sevdiğim hocalarımla, meslektaşlarımla kurmuş olduğum; 'Dayanışma Akademileri'nde, devam ediyorum. Hala özel kurumlarda senaryo eğitimi veriyorum. Yaklaşık 3 yıldır *** Üniversitesi film ve drama yüksek lisans programında, senaryo dersleri veriyordum. Bu yıl ara verdim ve gene 'Barış için Akademisyenler'in şey yaptığı, nasıl diyeyim? Ne denir ona bilmiyorum çok iyi ama: Off University diye, Barış için Akademisyenlere, dahil olan insanların beyin gücü, Türkiye'yi terk edemeyen ve burada çalışmak akademide, konusunda zorluk çeken kişiler için başlatmış olduğu bir program dahilinde bu yıl; Ludwig Maximilian Üniversitesi'nde birlikte, uzaktan eğitim vermeye başlayacağım. Bir yandan da 2013'te işten atılmamdan beri piyasayla yakın olarak çalışıyorum. Sinema ve televizyon sektöründeki çeşitli kurumlara televizyon ve sinema projeleri için senaryo danışmanlığı yapıyorum. Bazen de senaristlik yapıyorum, daha az olmakla beraber. Bu süre içerisinde henüz hiçbiri çekilmemiş olan üç tane uzun metraj sinema filmi yazdım.

Doktora çalışmalarım; *** Üniversitesi'nde devam etmekte olduğum doktora çalışmasını, atılmamın akabinde terk ettim. Şu an Türkiye Sineması üzerine çalışmaktaydım. 60'lar, 70'ler, Yeşilçam izleyicisi çalışmaktaydım. Doktora tezim için sahanın bir kısmını tamamlamıştım. Fakat atılmamla beraber bu süreç yarıda kaldı. Yurtdışında devam etmek için çeşitli girişimler ve imkanlarım oldu ancak hem kızım Türkiye'de yaşadığı için onu bırakıp gitmeyi tercih etmediğim için hem de aslında burada yaşamayı tercih ettiğim için bu imkanları değerlendirmedim. Tekrar da aynı konuya dönmeyi düşünmüyorum şu an. Doktora yapmak arzum var hala ama şu an planlanmış bir süreç yok bununla ilgili. Ama devam edersem eğer artık son 10 yıldır hem akademik hem de profesyonel olarak çalışma alanı olarak olan senaryoyla ilgili bir alanda doktora çalışmalarımı sürdürmek istiyorum. Ama dediğim gibi, henüz bununla ilgili bir girişimim yok.

Ankara'da ben bir aile apartmanında doğdum. *** Apartmanı. Dedemin, Arapgir'den gelip, Ankara'ya yerleşirken aldığı; küçük iki katlı bir evin yıkılıp, yerine kat karşılığı yapıldığı bir apartmanda, anneannem, dedem, teyzem ve dayımla karşılıklı iki dairede, büyük anneannem, büyük teyzem, büyük kuzenlerim, oldukça kalabalık bir ailede büyüdüm. Annemle, babam birlikte çalışıyorlardı, ben büyürken. Babam; inşaat mühendisi, müteahhitlik yapıyor. Annem; muhasebeci, mali müşavirlik yapıyor. Birlikte bir şirket kurmuşlardı ve ben ilkokula başladığım yıllardan itibaren çok yoğun bir çalışma temposu içindelerdi. Daha çok anneannemle, dedemle büyüdüm. ***'taydı evimiz. Çok severdim ***, çocuk olmanın güzel olduğu bir muhitti. Sokağa çıkma özgürlüğüm vardı, çok küçük yaştan itibaren. Kuğulu Parka, Tunalı'ya gitmeyi daha böyle ilkokuldayken bile tek başıma Kuğulupark'a gidip, bir banka kurulup, romanımı açıp okumayı severdim. Kentte tek başıma yürümeyi, dolaşmayı, o zamanlar bile çok severdim.

Daha sonra 90 yılında bir kız kardeşim doğdu. Annem çok yoğun çalıştığı için onun bakımda büyük ölçüde, anneannemle benim üzerimdeydi. Daha sonra bu yürüyüşlere; 11 yaşından itibaren, kardeşim de katıldı. Pusetle Tunalı Hilmi'ye gidip, Kuğulu Park'ta kurulup, bebek uyurken kitap okuyarak ve kendime küçük ve özgür bir anne gibi hissederek...

Çocukluğum; güzeldi. Yani annem, babam çok fazla dahil değil çocukluğuma ama ananem ve dedem çok sevgili insanlardı, çok severek büyüttüler beni. Yazları üç ay; Çeşme'de geçirdi, oradaki yazlıkta ve de yani Ankara'dan ayrılana kadar da aslında Ankara'da hep ***'ta yaşadım. Ankara'yla hep böyle biraz çatışmalı bir ilişkim oldu, olmadı değil ama daha fazla biraz okuduğum okulla ilgiliydi bu. *** Koleji'yle. 90'lar Ankara'sı; çok kolay bir yer değildi. Ben de okulda; çeşitli mafya ve çete liderlerinin, milletvekillerinin oğullarıyla, kızlarıyla, yarı kriminal bir dünyanın en küçük prens ve prensesleriyle, çatışarak büyüdüm. En fazla özendiğim şey; hep böyle annemin, babamın böyle yavaş yavaş hapisten çıkmaya başlayıp, hikayelerini dinlediğim solcu arkadaşlarının böyle özenerek baktığım abilerin, ablaların, teyzelerin, amcaların hikayeleriydi. Onların verdiği kitaplar, onlarla yapılan sohbetlerle böyle hep böyle bir İstanbul'a gelmek, İstanbul Üniversitesi'nde okumak işte hayata oradan karışmak, oradan başlamak biraz anne, babaya duyulan tepki ve işte annem, babam benim Özal zenginiydi. Çok hızla zengin olmuş ve o inşaat işinden

böyle biraz şaşaalı bir hayat yaşamayı seven insanlardı o zamanlar. Ona duyduğum tepkiyle, kendi burjuva hayatımdan uzaklaşıp, bir an önce İstanbul'a gelip, solcu olup, entelektüel olup (gülüyor), ailemden kurtulma hayalleri kurarak büyüdüm.

Dans çok önemliydi benim için hayatımda. Dört yaşında, dört yaşımdan itibaren dans ettim. Önce bale, sonra modern dans, ona tiyatro eklendi. Çok sosyal bir öğrenciydim. Yazmayı çok severdim işte kompozisyon yarışmaları, şiir yarışmaları, işte kendim tiyatro oyunu yazardım, dans koreografisi yapardım. Böyle okulda; neyin töreni, neyin kutlaması, neyin gösterisi olsa, hadi "****" işte sen bir çık dans et, hadi "****" çık şiir oku, işte tiyatrodaki hem oynuyordum hem bazen oyun yönetiyordum. Derslerde çok ala... Yani dersle çok alakam yoktu. Çoğunluğu özellikle lise hayatım tiyatro salonunda geçti. Ama yetenekli görünüyordum, destekleniyordum, okuyordum. O yüzden de öğretmenlerim beni destekliyordu. Genellikle hep; prova izinli, prova izinli, prova izinli, dersten kaçan bir öğrenciydim. Çok geniş bir arkadaş çevrem olmadı hiçbir zaman. Hep bir, iki kız arkadaş çok yakın bir, iki kız arkadaşla, lisede bütün okul; parti, parti koparken, biz ergen bunalımımızda, odalarımıza kapanıp, Nietzsche okuyarak (gülüyor), İstanbul'a gelip, entelektüel olmayı hayal ederek, tatlı, küçük ergenlerdik.

Ankara biraz benim için aslında; ev, okul çok yani okul ***'taydı, ev ***'taydı. Genellikle yürürdüm. Yürümeyi çok sevdiğim için. Onun arasında gidip, gelmeyleydi. Zaten kardeşine bakıyordum. Yani saat 4'te bakıcı gittiği için okuldan çıkar çıkmaz eve dönmem ve kardeşimi bakmam gerekiyordu. Onun dışında da çok aslında bir yani bir yanıyla çok sosyal bir varlıktım; tiyatro, dans, işte edebiyat etkinlikleri falan. Ama arkadaşlık olarak da bir o kadar yabaniydim sanırım. Yani ***'in, *** Koleji'nin ortamını da çok sevmediğim için. Çünkü kendi sürümü bulamamış hissediyordum. Ve aslında *** Üniversitesi başlayana kadar da bulamadım, o sürüyü tam. O yüzden yalnızdım bir yandan ama iyiydim yalnızlığımın içinde de. Çünkü hep gitmeyi bekliyordum. Yani İstanbul'a gitmek; böyle çocukluğumdan itibaren en büyük hayalim, hedefimdi. Tiyatrocu olmayı, olacağımı sanıyordum. Yani çok düşünülmüş bir şey değildi benim için ama hayatımda en iyi rol yaptığım şey, tiyatro olduğu için. Herhalde oyuncu olacağım diye düşünüyordum. Hatta ben lise sondayken, oyunumuzu Bilkent Sanat Okulu -o zaman yeni kuruluyordu.- Oradan gelen hocalar izlemişti. Bizim drama kulübümüzden, üç kişiye burs teklif etmişlerdi. Çok istemiştim aslında çok cazip gelmişti ama Ankara'da kalmak istemediğim için çok ikilemede kalmıştım. Bir gece var böyle üniversite sınavına bir ay kala, oturup bütün drama kulüpten mezun olmuş ve konservatuarda okuyan ve oyunca olmak arzusunda olan, mezun olmuş, oyunculuk hayatına atılmış olan, arkadaşlarıma tek tek telefon ettiğim ve nasılsınız? Mutlu musunuz? Diye sordum. Mutlu değillerdi. Çok şikayetçilerdi. Konservatuar eğitiminden, Türkiye'de oyuncu olmaya çalışmaktan umutsuz konuşuyorlardı. Ben de şunu fark ettim ki; ben oyuncululuğu çok sevmiyorum aslında ben genellikle müzikal tiyatro oynardık biz. Drama kulüpte, *** Drama Kulüp'te. Dans edip, şarkı söylemeyi seviyorum ve kafamdaki tiyatro kariyeri de böyle fark fark ettim ki Broadway falan hani ve hani iş ciddiye binip, nihayet; "ben bu hayatta ne yapacağım?" Diye düşününce, Türkiye'de bir Broadway olmadığı gerçeğiyle yüzleşince, ne yapacağım ya ben şimdi? Falan diye düşünüp, tercih kılavuzunu önüme alıp, sinemayı gözüme kestirdim. O zamana kadar sinemayla,

hemen hemen hiçbir bağı yoktu. Yani film bile yani televizyon bile izlemezdim. Sinemaya çok nadiren giderdim ama tiyatroydu benim için. Her şey o salonun içindeydi. Orada yatıp, kalkmak, orada yazmak, prova yapmak, şarkı söylemek, dans etmek, *** Drama Kulübü'nün böyle iki katlı, çok güzel bir salon ve binası vardı. Kostüm dikmek, dekor çakmak falan filan ama böyle sinema yavaş yavaş kanıma girdi ve tek tercihle sineme yazdım ama dediğim gibi sinema okumak üzere İstanbul'a geldiğimde ne İstanbul'la ne sinemayla ilgili hiçbir şey bilmiyordum (gülüyor). Öyle... Nereden dolandık biz?

Teyzemle, dayım buradalardı. Buraya taşınmışlardı evlenip her ikisi de. Ama onlarla kalmayı tercih etmedim. İlk önce bir altı ay özel bir yurttan kaldım. *** Kız Öğrenci Yurdu, Çapa'da. Çok korkunç bir yerdi ama benim için çok eğiticiydi. Yani orada çok farklı insanlarla tanıştım ve aslında daha sonradan, ilerleyen yıllarda, arkadaş grubumdan önceki insanları da orada buldum. Ama çok uzun süre kalmadık. Çünkü atıldık biz oradan; üç kız. Çünkü bir elektrikler kesilmişti, bir hafta boyunca ve elektrikler kesildiği için sular akılmıyordu, kaloriferler yanmıyordu, böyle bir perişanlık vardı ve yani şartları çok kötü ama çok pahalı bir yurttu. Bizde böyle eylem başlattık; oda oda dolaşp, herkesle konuşup, işte ailelerinize haber verin diye bir faks eylemi başlattık. Faks vardı o zaman. Ve böyle metinler yazıp, insanların ailesine gönderdik, onlar böyle imzalayıp hani protesto eden fakslar çektiler. Sonra yurt müdürü beni odasına çağırıp; böyle masasının üzeri böyle şey faks yığını doluydu, falan böyle işte. "Beğenmiyorsan git!" Falan filan demişti. Ben de: "Beğenmiyorum, gideceğim" falan demiştim. O da böyle senetlerimi yırtıp böyle cinnet geçirecek beni ve benimle iş birliği içerisinde olan iki kız arkadaşımı o gün yurttan attı. Biz valizlerimizle ve koltuğumuzun altında yastıklarımız ve valizlerimizle, bir anda kendimizi sokakta bulduk ve aynı gün bir şekilde '****' vardı işte arkadaşım, birlikte yurttan atıldığımız. Onun böyle uzak bir akrabasının annesi vefat etmiş ve Çapa'da evi varmış ve kadıncağız yani üç gün olmuş öleli, o eve kiracı olarak girdik. Çok kötü bir evdi ve girdiğimizde böyle kadıncağızın dişleri hala yatağının kenarındaki bardakta falan duruyordu. Bitişğinde de erkek öğrenci yurdu vardı (gülüyor). Şey çok net hatırlıyorum yani böyle hani valizlerimizle girip yerleştik hani evi biraz toparladık, çıkıp böyle marketten bir şeyler alalım falan diye böyle apartmandan çıktığımızda, erkek öğrenci yurdunun önündekiler böyle: "Hangisi '****'? Hangisi '****'? Şu mu? Falan diye böyle konuşuyorlardı (gülüyor). Balkona çıkıp böyle çamaşır asacağımız zaman böyle kollarımızı çıkardığımız anda, çamaşır asmak için, "Koşun! Koşun! Çıktılar!" Falan diye sesler duyuyorduk (gülüyor). Sonra o ev tabii bütün o üniversite zamanındaki arkadaşlarımızın bir böyle komün evine dönuştü. Orada minimum; on kişi kalarak, işte bazen film izleyerek, bazen müzik yaparak, bi iki yıl kaldık. İstanbul Üniversitesi tam bir hayal kırıklığıydı. Yani böyle yıllarca üniversiteye gelip, işte üniversitede böyle entelektüel olmak, solcu olmak, işte lisedeki kadar aktif olmak hayalleriyle gelip; ilk bi iki yıl bayağı bir üst üste hayal kırıklıkları yaşadım. Eğitim anlamında çok korkunçtu, İstanbul Üniversitesi. Ders yoktu, olan derslere böyle TRT'nin, TRT'de çalışan böyle emekliliği gelmiş memurlar falan geliyordu. O zaman ben çalışıyordum; kurgucu olarak çalışıyordum hem de. Ve dijital kurgu Türkiye'ye geliyordu ve biz böyle ancak teknoloji müzesinde görülebilecek, numatik cihazlarla kurgu derslerine falan giriyorduk, o da ders olursa. Gene bir üniversiteye gittikten altı ay sonra gene eylem yaptık, ders yok! Diye. "****" o zaman rektördü. Rektörlüğün önünde bir oturma eylemi yaptık. "****" Biz böyle üstümüzden atlayarak

geçmişti böyle odasına doğru (gülüyor). Ve o zamanki TRT program müdürü de erkek arkadaşıyla, onunla beraber geçiyorlardı. O da bize: "Lise mi burası? Niye şikâyet ediyorsunuz ders yok diye?" Falan kızmıştı. Bizde böyle yani "liseliler ders yok diye şikâyet eder mi? Üniversiteliyiz biz, ders istiyoruz!" Falan diye. Sonra bize dekan yardımcısı şey demişti: "Yani bizim burada size bu işi öğretebilecek ne kadromuz var ne ekipmanımız var, bu iş zaten yapılarak öğrenilir, siz en iyisi gidin, çalışın!" Ben de üniversiteye başladıktan birkaç ay sonra çalışmaya başladım. İlk işimi kanal *** stüdyoların da bulmuştum. O da bir hikâye aslında. Asistanlardan bir tanesi sizi stüdyoya götüreceğiz, ders bugün stüdyoda olacak. İşte böyle sınıf gezmesi, falan gibi. Fakat gittiğimizde şunu fark ettik ki; aslında ders için ayarlanmış bir şey değildi. Ali Rıza Binboğa'nın klibini çekiyordu bizim asistan ve bizi figüran olarak götürmüştü. Ben de çok iyi göbek atarım ve o yüzden (gülüyor) böyle bir hani ben daha bunun şoku ve öfkesini yaşarken böyle beni böyle zorla "aa ***" Hanım çok iyi göbek atar, onu öne koyalım, ***" dans etsin, falan filan diye böyle bir karmaşa oldu. Ben de çok sinirlenip, stüdyonun içine doğru kaçtım böyle. Koridorlarda yürüyorum falan böyle işte o zamanlar İbo Show falan orada çekiliyordu. Böyle İbrahim Tatlıses geçiyor, bana bakıyor "Bunu öne oturtun!" Falan diyor, gidiyor falan böyle. Sonra *** Abi vardı sağ olsun, kurgu stüdyolarının oraya dalmışım. Beni gördü böyle; "Ne yapıyorsun sen burada?" Dedi. Dedim: "Ben sinemacı olmak istiyorum, zaten okulda ders yok! Bir de buraya getirdiler, klipte göbek attırmaya çalışıyorlar bana, bu ne rezillik? Bilmem ne..." Falan diye ben böyle söylemeye başlayınca, böyle bana bir bakıp "Ne istiyorsun? Ne yapmak istiyorsun sen?" Falan demişti. "Her şeyi yaparım. Ben öğrenmek istiyorum." Falan demiştim. "Otur o zaman şuraya!" demişti ve bana o gün kurgu öğretmeye başlamıştı. Ben orada kurgu asistanı olarak işe başlayıp, daha sonra; pişir pişirebilirsen ve tatil penceresi adlı programlar yapıp, prodüksiyon ve stüdyo asistanı olarak işe başladım. İlk taciz hikayemi de orada yaşadım. Oradaki stüdyonun, ****'ı, çok geç saatlerde çalışırdık. Zaten ben sürekli ona rapor verdiğim için de sık sık geç saatlerde odasına giderdim. Sürekli viski ikram ederdi, içmezdim, bilmem ne falan. Bir gün çekimden sonra dedi ki: "Seni ben bırakacağım" dedi eve "çünkü servis senin oraya geçmeyecek" dedi. "Benim de o taraflarda işim var, ben bırakacağım seni" dedi. "Peki!" Dedim. İşte Çapa'daki evde kalıyoruz. İşte Çapa'daki eve sabah dört falan, ertesi sabah zaten gene dokuzda çekim var. Hani böyle bir duş alacağım, üstümü şey yapacağım, işe gideceğim falan. Dedi ki: "Benim evim çok uzak işte bende sende kalayım, bir iki saat uyayım, birlikte çekime gidelim. Ben dedim: "Olmaz!" Dedim. Yani kız arkadaşlarım var. Ben onlarla kalıyorum, rahatsız olurlar falan. Böyle çok aşağıladı beni. "Sen beni ne sanıyorsun? Biz ekip arkadaşınız. Bu kadar zor şartlarda çalışıyoruz. İki saat uyuyup, yani sen bugün, bu gece stüdyoda kalacaktın, servis seni bırakmayacaktı, ben seni özel arabamla getiriyorum, iki saat bana vereceğin bir kanepen yok mu? Sen ne biçim ekip arkadaşısın?" Falan diye. Ben de: "Tamam!" Dedim. Ben 17 yaşındayım bu arada. Sonra işte eve geldik. Tesadüf kız arkadaşlarım da yok o gece. Bilmiyorum neredeler yani. İşte salonda yatak yaptım. Ondan sonra, işte böyle biraz sarkıntılık etti falan. "İstemiyorum" dedim. Ondan sonra zaten sürekli sarhoş gibiydi. Yani böyle sürekli viski içerdi odasında falan. Sonra işte "Sen beni ne yerine koyuyorsun?" Bilmem ne falan diye. Böyle gömleğini açtı, böyle kaburgalarını gösterdi. "Ben solcuyum, işkence gördüm" falan diye böyle işkence de hani şeylerini gösterip falan. Acayip bok gibi hissettim (gülüyor) falan böyle. Neyse yani bir şekilde artık o sızmaya yakın zaten bir, iki saat uyuyacağız diye onu salonda bırakıp, yatağıma

gitmiştim. Daldığım anda da uyandım çünkü çırılçıplak yatağıma girmişti. Ve hani böyle tekme tokat, yatağımdan atıp, "Ne yapıyorsun?" Diye. Sonra da gerçekten sabah tekrar onun arabasıyla çekime gittik. Ondan sonra, ben böyle çekimde sabah uykusuz, elim kolum titreyerek... Düşündüm; ne yapacağım? Diye. Asistanlığını yaptığım prodüksiyon amiri bir kadın vardı. Ona biraz anlatmaya çalıştım, çok çekinerek ama hiç dinlemek istemediğini fark ettim. Ben de çantamı alıp, çıktım. İlk iş deneyimim (gülüyor), bu şekilde sonlandı.

Sonra; ***'la tanıştım. Yani işte yıl: 96, 97, sinemacı olmak istiyorum. Türkiye'de sinema diye bir şey kalmamış. Her yıl zaten sadece iki film vizyona giriyor. Onlardan da birini mutlaka *** çekiyor. Ben de böyle hani ***'nın peşine takıldım. Nerede seminer verirse, nerede konuşma yaparsa gidip en önde durup, böyle soru sorup falan filan böyle hani başına bela olup. En son Alkazar Sineması'nda, bir konuşma yapmıştı. Oranın çıkışında böyle gene ben böyle peşine şey yapıca, "Tamam! Sen bir gel artık, gel artık! Sen bir atölyeye gel." Falan demişti bana. Bir film atölyesi vardı o zaman ***'nım. Gittim. Bir kısa film çekmeye hazırlanıyordum. Hatta böyle çok saçma para da bulmuştum. Bizim, o sırada taşınmıştım artık Bakırköy'de bir eve. Bizim sokakta bir tane çiçekçi vardı. Çok sinema seviyordu. Biz onunla sürekli sinema sohbeti yapıyorduk. O bana o zamanın parasıyla 500 lira vermişti. Jeneriğe ismini yazacağım deyince, çok heyecanlanıp. İyi paraydı yani (gülüyor). Hani böyle sete gelecek, sinema görecek, jenerikte ismi yazacak falan diye. İlk filmi çekmeye hazırlanıyordum. İşte bir, iki yıldır da piyasada çalıştığım için bayağı tanıdığım arkadaşım falan vardı yani çekebilecek durumdaydım. ***'a senaryomu götürdüm. İşte böyle atölyeye gidiyorum her gün sabahtan işte atölyeyi siliyorum, süpürüyorum, temizliyorum. Herkesin kahvaltısını hazırlıyorum. Bir de azar yiyorum. *** bey çok ilginç bir karakterdi ve beni böyle eğitmeyi kafasına koymuştu ve beni çok zevksiz buluyordu. Ve ilk başarmam gereken şey atölyede; kahvaltı tabaklarını doğru renk kombinasyonu ile koyabilmektir. Yani her sabah, kahvaltı konusunda acayip çuvalliyordum. Öğleden sonra dörtte bir yürüyüşümüz vardı. Gidip çiçek alıyorduk, o çiçekleri hemen aranje etmem gerekiyordu vazolarda. Onda da çuvalliyordum. Sürekli azar yiyordum. "Bu kadar zevksizken sen nasıl sinemacı olacaksın? Falan diye. Ve senaryomu bir türlü okumuyordu. Ben böyle seti erteliyorum falan filan. Sonra bir gün artık bütün cesaretimi toplayıp, karşısına çıkmıştım yani. "Ben artık sete gireceğim, okumuyorsanız da lütfen beklemeyim." Falan gibi bir şey söylemişim. O da böyle çekmecesini açıp böyle, senaryoyu önüme atıp böyle: "Bence daha hazır değilsin!" Demişti. Ben film çekmedim. En büyük pişmanlıklarımın biridir (gülüyor) ama atölyede çok şey öğrendim. *** Bey; gerçekten idealist bir insandı. Allah Rahmet Eylesin! Saygıyla anıyorum. Çok çatışmalı bir baba-kız ilişkimiz vardı. Kolay bir insan değildi, ben de kolay bir ergen değildim (gülüyor). Ve de hani ben ne kadar şikâyet etsem de, diğer asistanları hep bana şey yapıyordu yani "sana çok iyi davranıyor. Deli misin? Sana hani sana, göz bebeğisin. Şimdiye kadar dayak yemeyen tek asistanı sensin!" Falan diye (gülüyor). Öyle... O zamanlar şeyler vardı; *** sette on kaplan gücündedir! Falan diye böyle.

Yönetmen öyle bir şey diye biliyorduk biz de yani. Normal bir şey yani yönetmen sinirlenir, koltuk fırlatır, sandalye fırlatır hani falan. O zamanlar *** çok atölyeye gelip, gidiyordu. *** Bey'in yeni filmi için senaryo

da destek oluyordu. Ben de onların senaryo toplantılarına katılıp, senaryo asistanlığı yapıyordum. Çok şey öğrendim, ***'ı dinleyerek yani o toplantılarda. ***'la, ***'nın ilişkisi de çok çatışmalıydı. Bir gün böyle *** Bey şey demişti *** Bey'e: "***'cuğum sen çok tehlikeli bir adamsın. Çünkü ilk önce bir şeye kendini inandırırıyorsun, sonra etrafındaki herkesi inandırırıyorsun (gülüyor)" sonra senaryo bitti. *** gene atölyenin gelip, gidenlerindendi. Hem öğrencisi gibi hem *** Bey'e zaman zaman asistanlık yapan, *** Bey'in işte senaryo tartıştığı, film tartıştığı. *** Bey işte "Yeni çekeceğim filmde, rejiyi sen yapacaksın" dedi. Ben böyle işte o zaman 19 yaşındayım, elim ayağım titredi, hayatımda set yani televizyondan gelmişim, iki yıl televizyonda çalışmışım ama sinema seti görmemişim falan. Benimle konuş falan dedi. Benim böyle ablalık yapıp, bana böyle işte senaryo dökümü nasıl yapılır, işte şu nasıl yapılır, böyle günlerce bilgisayar başında anlatmıştı. Sonra sete girdik. İkinci taciz hikayemi sette yaşadım. Çok da yakın arkadaş olduğumuz, filmin prodüksiyon amirliği'ni yapan, bir arkadaşım ama yani abim, aynı zamanda. Çok zor bir çekimdi. Senaryo hazır değildi, her gün senaryo değişiyordu işte kadro zaten büyük bir kadro; ***, ***, ***, ***, falan böyle yani çok kolay değil. Özellikle; ***'le (gülüyor) çalışmak sette. Hemen deprem sonrasındaydı, Sapanca zaten yerle bir, biz o böyle deprem enkazlarının üstünde film çekmeye çalışıyoruz falan. Olmuyor, beğenmiyor *** Bey böyle işte set bitiyor, biz sabaha kadar *** Bey'le senaryo yazıyoruz. Ben hiç uyumadan şeye giriyorum falan böyle en sonunda hastalandım ben setin onuncu günü. Böyle ateşli yatağa düştüm. Sonra böyle odada yatarken bir gece böyle saat iki gibi falan gene sarhoş bir şekilde *** girdi içeri. "İyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?" Falan diye. Ben de böyle "Yok" falan derken, bir baktım işte elleri üstümde, geceliğimi çıkardı. Ben "Abi ne yapıyorsun? Arkadaşız!" Falan filan demeye kalmadı böyle gene bir itiş, kakış, gene bir hayal kırıklığı. Ertesi sabah, gene bir şey söylemeden, "*** Bey, ben bırakıyorum!" Falan. "Niye?" Hani. İşte "Bana göre değilmiş, çok yoruldu, çok ağırmış" falan. Çok küstü *** Bey bana. Sonra hiç yıllarca hep şey yaptı yani. Böyle onun ince sitemleri. Hani ama hiç söylemedim, söyleyemedim. Hatta o zaman böyle nişanlı gibiydim ve nişanlımın da arkadaşıydı. Kimseye nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Ama onuncu gün gene çantamı alıp, Sapanca'da da trene binip, İstanbul'a döndüm. Sonra bir hani bunlar böyle büyük vakalar yani sette çalışmak o zamanlar gerçekten hani tacizi, tecavüzü, tecavüz girişimini yani vakayı adiyeye olması gibiydi, o zamanlar. Yani bizler böyle 17, 18 yaşında, hiçbir şey bilmeden, kendimizi setlere atıp hani çırpınan böyle çocuklardık aslında. Biraz öyle Amerika'ya gitmeye karar verdim aslında. Yani o zamanlar görüntü yönetmenliğiyle çok ilgileniyordum. İşte küçük yaştan itibaren kameram vardı zaten. Kamera kullanmayı biliyordum, seviyordum, teknolojiyle haşır, neşirdim.

Bir süre kamera asistanı olarak iş aradım ama işte çok tipik hikâyeye zaten çok hani o ... Yani her Türkiye'de görüntü yönetmenliğe heves eden kadınların hepsinden duyabileceğimiz bir şeydir işte "Sen kızsın, kız çocuğusun, kadınsın, işte kace taşıyamazsın ağır olur, bilmem ne..." Bir kadın prodüksiyon amiri bana şey demişti: "Yani şehir dışında çekim; ben kamera asistanlarının hepsini bir odaya tıkıyorum. Senin için ayrı odamı tutacağım? Sen bana masrafsın!" Falan. Ben de böyle düşündüm; ne yapabilirim? Diye. Yani o zamanlar işte, dijital teknolojiler çok yeni geliyordu Türkiye'ye, dijital kurgu özellikle ve görsel efekt. Ben de ben dedim: "Hani alttan tırmanamayacağım ben bu yolu yani. Yani çünkü görüntü yönetmenliğini giden yol; işte üçüncü kamera asistanı olursun, ikinci kamera asistanı olursun, birinci kamera asistanı olursun,

kamera operatörü olursun, bir de hani bu yolu bana yürütmeyecekler. Ya da hani yani yürürsem de başıma gelecekler belli. Ben en iyisi gideyim. Hani imkânım da var. Yurt dışında böyle çok değişik bir şey okuyayım, döndüğümde hani Türkiye'de bu işi yapan bir insan olayım, bana iş vermek zorunda kalsınlar diye. Amerika'ya; görsel efekt süpervizörlüğü okumak için gittim aslında ben. Bir dönemde okudum ama nefret ettim yani hiç bana göre değilmiş. Çünkü aslında ben; kamerayı seviyorum, seti seviyorum, falan. Görsel efekt hani böyle birden kendimi işte kod yazarken falan bulunca bilgisayar başında, hiç hoşuna gitmedi ama bir yandan da bütün üniversite hayatım boyunca çalıştığım için mi? Üniversiteye hiç gitmediğim için yani gitsek de ders yoktu zaten. Hani sadece sınavlara gidip, sınavımızı verip, çıkıyorduk. Herkes öyleydi yani bana benle, ben değil yani herkes. Yani dediğim gibi; gitmek istesen de zaten ders yoktu. Amerika'ya gittiğimde böyle UCLA'de çok büyülenmişim ilk başta böyle. A üniversite! A kütüphane! A ders! Falan diye böyle (gülüyor) ve kendi programımın derslerini bırakıp, buradaki yüksek lisans programından işte film tarihi, film kuramı, film analizi, film dili grameri gibi dersler almaya başladım. Sonra senaryo dersleri almaya başladım. Yazma hep hayatımdaydı, hep günlük tutan bir çocuk olmuşum. Mesela işte; hep kendi kendime, tiyatro oyunları işte falan zaten Türkiye'deki her ergen gibi şiir falan filan. Yani böyle yazmayı çok sevmişim. Her zaman çantamda defterimle, kalemimle dolaşan bir genç olmuşum. O yüzden böyle; senaryo, anlatı, hani film dili bunlar böyle acayip heyecanlandırırdı beni. A böyle şeyler varmış! Falan diye ve orada aslında okumak için gittiğim şeyi okumayıp, daha çok film dili, kuram ve senaryo dersleri alıp, programını tuhaf bir transkript e tamamladım (gülüyor). Ve döndüğümde de mastır yapmak istedim. O zaman Türkiye'de zaten çok daha bu kadar Vakıf Üniversiteleri yaygınlaşmamıştı. Döndüğümde tekrar kısa bir dönem ***'nın atölyesinde çalıştım. Orada ***'nın, *** Bey'in eski asistanlarından, şimdi dizi yönetmeni, piyasanın iyi yönetmenlerinden biri. ***'in asistanlığını yapıyordum. Küçük işler yapıyorduk; tanıtım filmleri, işte küçük klipler, Atilla İlhan'ın şiir klipi falan. Öyle işler yapıyorduk. *** Üniversitesi'nde okuyan, "****" diye başka bir asistan daha vardı. O böyle işte hep ders çalışırdı. Ben de böyle ders kitaplarına bakardım böyle acayip şey gelirdi yani böyle hani: Vay be! Falan hani. Türkiye'de bunları okuyorlar yani falan. Sonra ***'ye girmeye karar verdim ve kabul edildim *** programından burslu olarak. Çok mutluydum, cennet gibiydi. Yani *** Üniversitesi, o zaman gerçekten hem kadro olarak, hem müfredat olarak, hem ekipmanı olarak yani öğrencilere verdiği ekipman imkanları olarak, benim UCLA'de tamamlayıp, geldiğim eğitimden daha üstün bir eğitim veriyordu. Ve orada çalışmak istedim. Yani akademisyen olmak gibi bir şey daha önce hiç aklımın ucundan geçmemişti. Hatta mülakatta, daha sonra asistanlığa başvurduğumda, o zamanki bölüm Başkanı "****" bana: "Neden akademisyen olmak istiyorsun?" Diye sormuştu. Ben de aslında, bu işe başvurarak akademisyenliğe niyet ettiğimi o anda fark etmişim yani hani işte 21 yaşında (gülüyor). Ya böyle düşünüp şey demişim: "Ben akademisyen olmak istemiyorum aslında. Ben sadece öğrenci kalmanın meşru yollarını arıyorum." Demişim. "****" da: "Çok güzel cevap. Hepiniz öyle! Hepimiz öyle! Demişti (gülüyor). Sonra da ***'nin hem öğrencisi hem yüksek lisans öğrencisi hem de çalışanı olarak, orada çok güzel bir iki yıl geçirdim. Orada ders vermeyi öğrendim. O zaman artık üniversitelerde asistanlık diye bir şey yani asistanlık kurumu tamamıyla yok edilmiş durumda. Bizler çok şanslıydık ***'de. Yani bir kere muhteşem hocalarımız vardı ama aynı zamanda "****" gerçekten çok asistanlara karşı özellikle özenli bir bölüm başkanıydı. Bize şey

derdi: "İşte akademik, yani ders programınızı öyle ayarlayın ki, haftanın bir günü mutlaka boş kalsın. Çünkü ofis ortamınız, akademik çalışmalarınıza devam etmeniz için uygun değil, evinizde çalışmanızı istiyorum." Falan derdi. Ya da işte hocalar asistan seçemezdi, biz hoca seçerdik. Biz ders seçerdik. Yani hangi dersin öğrencisi olmak istiyorsak aslında ya da ilerde hangi dersi vermek istiyorsak, o dersleri biz seçerdik. Hatta bu da bayağı arıza olurdu bölümde yani. Hocalar isyan ederdi yani hani diye. Ama bizim için inanılmaz bir imkandı. Ve o zaman işte her dersin; hem bir lecture saati olurdu, hocasının girip anlattığı, hem de bir class saati olurdu; asistanların anlattığı. O bir saatlik klas saatleri inanılmaz kıymetliydi. Asistanlığını yaptığımız hocaların, talepleriyle o bir saati planlamak, kendi dersimizin içeriğini planlamak bize düşüyordu. İşte mesela "****" in Sinema Tarihi dersinin asistanlığını yapıyordum. "****" diyordu ki: "Ben dünya sineması anlatacağım, sen Türkiye sineması anlat!" İşte ya da "****" giriş derslerinin asistanlığını yapıyordum. "****" "Ne yapmak istersin?" Diye sormuştu bana. O ilk dönem fotoğraf anlatıyordu daha çok. Ben de böyle "fotoğraf akımları üzerinden bir şey yapmak isterim" demiştim. "İyi, syllabus hazırla, getir!" Bana demişti. Böyle hani her derste hocalar bizi gerçekten inanılmaz güzel eğittiler. Ders anlatmayı, syllabus hazırlamayı biz pratikle öğrendik orada ve muazzamdı ve gene başka bir taciz hikayesiyle o cennette yıkıldı.

Onun hikayesi de ***; Türkiye'nin ünlü kurgucularından. Dışarıdan ders veriyordu ve ders verdiği dönem üst üste dört asistanı, ikisini elle olmak üzere, taciz etmesi üzerine, asistanlığa şikâyetle bulunuldu ve ****'nın artık bölümde ders vermemesine karar verildi, bir toplantı sonucunda. İlginç bir toplantıydı. Benim için başka türlü bir hayal kırıklıydı. Ben bunları her yerde anlatıyorum, anlatmaktan da hiç çekinmiyorum. Yani ilk defa anlattığım şeyler değil ama mesela; ****'in işte "Aman çok büyütüyorsunuz. Ne var sanki? İşte benim evime geliyor, karımı da elliyor!" Demesi, daha fenası; ****'nın "Bu çocuklar yarın, öbür gün piyasaya çıkacaklar, piyasanın durumu belli. Orada da tacize uğrayacaklar, alışsınlar!" Demesi ve bunun karşısında işte Tül Hocamızın, Tuna Hocamızın, "****" Hocamızın, delilerek: "Siz ne dediğinizin farkında mısınız?" Diye karşı çıkmalarıyla, bölüm bir kere kendi içinde bölünmüş oldu. O da daha sonradan zaten en kıymetli hocalarımızdan "Tül Akbal Süalp'in ****", Can Candan'ın, işten çıkarılmasıyla bir yaprak dökümü başladı. Öyle, cennetimizi kafamıza yıktılar yani. Çok güzel bir bölümdü. Çok güzel yani hala da ben şimdi hala üniversitede, "****" Sinema, televizyonun o altın dönemi yılları falan diye böyle efsane gibi anlatı, hala da anlatılıyor gerçekten. Çok şey öğrendim orada. Hem öğrencisi hem çalışanı olarak.

Sonra da çok yani hamileydim atıldığımda zaten. İstiyordum da yani çocuğuma bakmayı. Yani isteyerek hamile kaldım, planlayarak hamile kaldım, çok istiyordum o yüzden hemen evde oturayım, çocuğuma bakayım istiyordum ama bir yandan da böyle 26 yaşında, böyle şey duygusu gelmişti yani hani ne yapsak olmayacak mı acaba? Hani. İşte orada tanıştığım ve hala daha sonradan işte yoldaşım olan, kız kardeşim olan, asistan arkadaşlarım gittiler yurtdışına doktora yapmaya. Böyle bir herkes dağıldı ve çok öfkeli ve yenik bir duygu bıraktı. Hani çünkü sanki biraz aslında akademiye sığınmış gibiydim de. Yani set ortamı hem sosyal güvence hem çalışma şartları açısından zaten çok zordu. Çocuk doğurmak istiyordum. Bir adamı seviyordum, onunla hayat kurmak istiyordum ve beni yaptığım her şey de çok destekleyen bir insandı, eski eşim ama haklı olarak şeyi soruyordu: "Nasıl olacak bu? Yani biz nasıl aile kuracağız? Nasıl çocuk büyüteceğiz?" Yani çünkü sette çalışmak demek, hiçbir hayatın olmaması demek. Dolayısıyla

akademiye geçmek hani hem biraz üniversite okuyamamış olmanın açlığı ve hani öğrenmeye. Bütün o Ankara yıllarından beri; böyle entelektüel olmaya duyduğum hevesim nihayet bir karşılığının olduğu bir ortamı bulmaya hani bütün bunlardı biraz ama biraz da aslında çok yıllar sonra dönüp baktığımda, çok gözüm korkmuştu. Yani ben çok cesur, cüretkâr bir kız çocuğuydum ama böyle nereye girsem bir şekilde böyle kendimi hem tuhaf bir şekilde mahcup, suçlu ve mağdur hissederek ayrılmak, yerini bulamamak. Bunlarla, biraz akademiye sığınmış olduğumu da fark ettim. Yani biraz korunaklı olma arzusu hani 16 yaşından, 26 yaşına kadar oradan oraya savrulup böyle bir sürekli tehdit altında hissederek yaşamının kaygısı ama biraz rahatlamak. O yüzden hani akademide de aynı şeyi tekrar yaşayınca, çok umutsuzluğa kapılmıştım. Onu hatırlıyorum. Yani bir yanıyla o yıllar; hem güzeldi hani evde bebeğime bakıyordum falan ama hem de bir yandan ölmüş gibi hissediyorum kendimi. Yani evin içinde yani ev hanımı oldum ben şimdi. Ne yapacağım ben şimdi? Nereden devam edeceğim? -Ki etmek arzusu da çok bulamıyordum. Bir çeşit böyle küskünlük, inançsızlık, öfke, başarısızlık duygusu... Sonrasında da zaten (gülüyor)... Onlar iyi günlerimizmiş. Evet.

Bizim mahallemiz; *** Sokak. Çok güzel bir sokaktı. Böyle ağaçlıklı, her apartmanın arkasında büyük bahçelerin olduğu. O bahçelerin adaların ortasında birleşip, bayır genişliğinde alanlar bıraktığı... Çok sokakta geçti çocukluğum. Koşarak geçti. İşte dut toplayarak, bisiklete binerek. Biraz böyle uyum deyince hani şeyleri hatırlıyorum tuhaf bir biçimde. Yani bir yandan da çok serbest bir çocuktum. Yani annem, babam hep işte olduğu için hani evde benimdi; istediğimde giriyordum, istediğimde çıkıyordum, istediğimi de izliyordum. Bir o zamanlar mesela şeyi izliyordum hani televizyonda sinema filmleri izliyordum. O zamanın o, 80'lerin Yeşilçam filmleri onları izlediğimi hatırlıyorum. Böyle irkilerek izliyordum. Yani böyle işte Serpil Çakmaklı'nın, Ahu Tuğba'nın (gülüyor) filmlerinde böyle bir hani sürekli bir aynı tekrarlayan hikâye; böyle evden kaçan kız, işte sonra düşkün oluyor, uyuşturucuya alıştırılıyor, alkole alıştırılıyor, tecavüze uğruyor, başına gelmeyen şeyler falan filan gibi. Şeyi hatırlıyorum; bir dönem onları oynardık aramızda. Yani. Böyle işte işte şimdi ben evden kaçan bir kız çocuğuymuşum, sen de kötü kalpli işte şeymişsin falan böyle. Ondan sonra evden getirilen bardaklarda böyle ilaçlı gazoz için falan. Böyle evin bahçesinde, yedi, sekiz yaşında çocuklar böyle onları oynadığımızı ama bir yandan o serbestliğin dışında hani şey de vardı hep; yani çok özgür yetiştirildim. Babam özellikle açık fikirli adamdır. Annemden daha çok, anneannemden daha çok. Daha gördüğüm annelikte daha şeyleri de ben hep duydum yani kendi neslim, çocuk, kız çocuklarını yetiştirirken duydum işte; yolda yürürken önüne bak, para bulursun. İşte yolda sakız çiğneme, balon patlatma, balon şişirirsen; erkekler bakar, göğüslerini hayal eder. İşte iç çamaşırı asla kesilmeden çöpe atılmaz; birisi bulur, seninle olduğunu iddia eder.

İşte Sezen Aksu'culuk oynayıp, Sezen Aksu şarkılarından yarışma yapardık. Bir tane böyle bir yana apartmanın giriş katında öğrenciler kalırdı böyle. ODTÜ'lü solcu abiler aşırı yakışıklı, biz de böyle yedi, sekiz yaşında kız çocukları onların camına yapışık böyle kikir kikir. Onlar böyle bizi şey yaparlardı, bir şey yapmazlardı yani böyle hani a, merhaba falan filan yaparlardı ama onlarla konuştuğumuz zaman ödü kopardı ananemin falan. İşte sesinizi kaydederler ondan sonra başka erkeklere dinletiler falan gibi hani böyle bir yani bir yandan böyle aşırı bir serbestlik, kimse bana bir şey demiyor. Yani gecelere karar

sokaklardayım yani. Kendi başıma mahalle mahalle dolaşıyorum. Bir yandan evde yalnızım, televizyonda sürekli fuhuş ve tecavüz izliyorum. Bir yandan da sürekli aslında 'dünya çok tehlikeli bir yer' diyorlar bana yani. Sesini kaydedip başka erkeklere dinleten, balon şişirdiğinde göğüslerini hayal eden falan böyle tehlikeli bir erkek güruhu var. Ama ya ben de çok başı boşum yani o yüzden böyle bir hani bu böyle bir bunun yarattığı şeyi hatırlıyorum çocukluğumda. Yani bir o 80'lerin aşırı dekadans popüler kültürü bir yandan, bir yandan o gelen zenginlikle beraber böyle taşkınca bir yaşam. Ama hala mahalle var, biz sokaktayız mesela ama bir yandan da tehdit ve tehlike duygusu da artıyor, hani falan. Bir çeşit aslında kafa karışıklığıydı. Yani 80'lerde Ankara, sokakta bir çocuk olmak, neyin güvenli, neyin tehlikeli olduğunu bilememek hem bir kaygı hem de heyecan vesilesiydi. Maceralı bir duyguydu yani hani. Çünkü bir yandan hani tam artık böyle bir mahalle kültürü yok aslında hani mahalle o kadar korunaklı bir yer değil aslında, hani bu sana söyleniyor ve bunu hissediyorsun. Dünya o kadar yani popüler kültürde bütün o izlediğimiz filmler zaten sürekli bir tehdit duygusu vesaire ama hani bir yandan da bu o kadar normal ve gündeliğin içerisinde görünüyor ki, hani bu bir tehdit mi? Bu bir macera mı? Bu bir heyecan mı? Yani bunun kafa karışıklığını çocukluğumdan çok hatırlıyorum.

Ve çocukluğumun ikinci bir mekânı daha var benim; Malatya. Babam Malatyalı benim ve babaannemler, amcalarım Malatya'da yaşıyorlardı. Biz de sık sık giderdik. İşte; bayramda, seyranda, yazın. Zaten oradaki ailede aşırı geniş bir aile. Dolayısı düğünü, derneği, cenazesi hani bol bol vesile oluyordu Malatya'ya gitmek için. Malatya'ysa benim için böyle aşırı büyüdü bir yerdi. Bir Malatya'daki ailem Aleviydi. Ankara'daki ailem annemin ailesi Sünni'ydı. Babam da biraz asi çocuğuydu ailenin. Yani hem ilk üniversite okuyan, işte Ankara'ya gelmiş, üniversite okumuş, mühendis olmuş, yüksek lisans yapmış, yüksek mühendis olmuş falan böyle hani hem okuyan hem de ailede Sünni bir kadınla ilk evlenen mesela. Ben de ondan aldığım bayrağı devam ettirerek, ailede boşanan ilk kadın oldum (gülüyor). Babam ne kadar gurur duyuyor bununla bilmiyorum ama...

Bir şey meselesi hep vardı orada; işte Sünni gelin yani hem vardı hem annem aşırı alındığı için anneme takılmak için de vardı. Yani oradaki aile yani o hani babanın ailesinde gördüğüm kültür, annemin ailesinde gördüğüm kültürden, aile kültüründen aşırı farklıydı. Yani işte Ankara'daki annemin ailesi; anneannem, dedem, teyzem, dayım hani böyle çok tipik Cumhuriyetçi, CHP'li, işte İsmet İnönü'yü çok sever dedem, beş vakit namazını kılar ama hani yani tam o hani aslında böyle ailenin bütün çocukları doktor olsun, hani mimar olsun, kültürel kapitalle sınıf atlamaya hedeflemiş ve atlamış ve başarmış ve asla küfür edilmez, işte hani birinin ağzından kötü bir laf çıkarsa, dedem hemen böyle bakışlarını yere indirir, asla sesini yükseltmez ama böyle yani bakışlarını yere indirdi mi; kahroluruz hepimiz falan hani böyle bir aile. Malatya'ya gittiğimde; böyle bir şenlik, herkes herkese yani çok acımasız bir sosyalleşme biçimi olarak sürekli herkesin herkese takıldığı, hani işte Lubunca'daki ifadesiyle madilik yaptığı, sonra ateşli bir şekilde kavga edildiği, yani böyle işte eşyaların havada uçtuğu falan ama ondan sonra sazlar sözler söylenip, türküler söylendiği falan. Böyle hani çoktan grotesk hani böyle o çok daha canlı ve beni çok büyüleyen çok fazla yani babam da ateisti, amcalarım da ateistti. Bir tek halam ve babaannemden biraz Aleviliği ben gördüm. Daha çok babaannemden. Çünkü halamda solcu eniştem; il, il sürgün edildiği için her yıl başka bir ilde yaşadığı, yaşayan ve hani (gülüyor) ve baba yani orası ve babaannemlerin böyle iki kat bir evi vardı. Altı taş, üstü

ahşap çok büyük bir evdi. Yani altını yazlık, üstünü kışlık ev olarak kullanırlardı. Onun çok büyük bir avlusu vardı. Dedem işte; köy enstitülerinde çalışmış, sonra inşaat işine atılmış, hem parası vardı, zengindi hem de *** Köyü'nün böyle önde gelen hani adil ama böyle efendi derlerdi. Benim hiç tanımadığım, büyük dedem "****" kentteki karısının oğluydu. Böyle bir hani Efendi derlerdi dedeme. Ya ben Malatya'ya gittiğimde böyle sokağa çıktığımda; "aa Efendi'nin torunu gelmiş" falan derlerdi. İşte sabah kalkınca ilk kalkan o avluyu güzel bir süpürdü. Avlunun ön tarafında bir kiraz ağacı vardı, onun altına her zaman bir masa kurulurdu ve o masanın üzerinde her zaman ikram olurdu ve kapı hep açık olurdu ve gün boyunca sürekli insanlar gelirdi, giderdi. *** Mahallesi'nde; orada da benim çocukluğumda hala Ermeniler vardı. Yani üç, dört hane Ermeniler vardı. Ve hep, herkes o avluda vakit geçirirdi, mahalleli aslında. Yani o avlu; mahallenin de toplanma yeri gibiydi. Bir de o avlu böyle L şeklinde bir avluydu. Onun arka tarafında da birçok yüksek bir demir pergolanın üstünde, bir asma vardı ve o asmanın altında da bir süs havuzu vardı taş. Küçük böyle bir gene taştan, böyle küçük bir fiskiye havuzu vardı onun. Her içeri giren önce arka bahçeye giderdi. Bir meyve bahçesi vardı arkada. O kadar büyüktü ki, ben gerçekten çocukken sonuna kadar gitmeye cesaret edemezdim. Her gelen böyle yani teklifsizce giren avludan o bahçeye gider işte meyve toplar, gelir, o havuzun içine koyardı soğusun diye. Dolayısıyla o havuzun böyle üst tabanında, fiskiyenin aktığı yerde, sürekli içerde; kiraz, erik, kayısı, hani şeftali böyle karpuz, kavun da havuzun büyük yerinde ve o şeyde babaannemin gül bahçesinin içerisindeydi. Babaannem gül yetiştirmeyi çok severdi. Alevilerde gül önemli. Ben işte "****" filan. Hatta siyah gül vardı bir kere ve ben açtığını görmüştüm. Onun böyle İran'dan tohumunu getirtmişti falan böyle meşhur. O gül bahçesinin içerisinde o çok yüksek pergoleli asmanın altındaki o fiskiye havuzu etrafı sedirler böyle. Orası daha çok selamlıktı. Yani gündüzleri bizde oturduk ama gece dedem otururdu. Dedemin arkadaşları gelirdi. Daha kadınlar, gençler daha ön tarafta işte kiraz ağacının altında. Saz gelirdi her gece, rakı içilirdi. Ondan sonra böyle bir hayranlıkla izlediğim bir kalabalığı ve canlı bir yaşantısı vardı onun. İşte zaman zaman; küfürlü, kavgalı, kıyametli. Zaman zaman; sazlı, sözlü, eğlenceli ve benim için de böyle çok mistik bir yanı da vardı. Yani çünkü işte Sünni ailem; yani annem Yasin okur, anneannem Yasin okur, dedem namaz kılar falan ama çok seküler bir aileydik. Yani yani ben hiçbir zaman benim hayatımın içerisinde olmadı. Ya da mistik herhangi bir şey olmadı. Zaten böyle herkes doktor olacak, herkes maaş alacak hani tüm kafalar çok rasyonel. Babaannem benim, okuma yazma bilmeyen bir kadındı. Babaannemin annesi *** ana; ünlü bir şifacıymış ve Türkiye'nin dört bir yanından insanlar ona şifa bulmaya gelirlermiş. O zaten bel fıtığını iyileştirmiş. Bir süre sonra o kadar çok insan gelmiş ki, kocası kızmış: "Bu ne? Evin içi erkek kaynıyor." Falan diye bırakmış ama kendi yetiştirdiği otlarla ilaçlar yaparmış falan filan ve ölüirken de babaanneme el vermiş. Babaannem de hep bana derdi: "Sende de var, ben de sana el vereceğim" diye. Ölüirken yetişip alamadım elini ama çok severdim babaannemi, çok büyüdü gelirdi. Çok az konuşan bir kadındı ama böyle konuştuğu zaman da başka bir dünyadan konuşuyor gibiydi. Yani böyle gelinleriyle oturup, konuşurken böyle işte gelinlerinin bir derdi var mesela, onu dinliyor falan. "Dur ben bir rüyaya yatıp, geleyim", derdi. Böyle ayaklarını sürükleyerek giderdi, rüyaya yatar, gelirdi. Hızır geldi, dedi ki falan filan diye böyle anlatırdı (gülüyor). Sonra böyle bir sabah mesela kalkıp şeyle kuzenimin böyle "****" ın, babaannemle böyle bir tartışmasıyla uyandım. Ne diyorsun babaanne? Anneanne? Falan diyor böyle "****". Ondan sonra babaannem diyor ki: "Git diyor,

Hace'ye bir bak diyor."- Öbür mahallede.- "Öldü kadın! Öldü!" Diyor. "Ya nerden çıkartıyorsun?" Diyor. "Gece" diyor, "Hızır geldi" diyor. "Beni almaya geldi" diyor. "Sonra anladı ki, sen değil, öbür Hace. Ona gitti" diyor. "Kadın öldü, gidin de bakın diyor." Ve gerçekten gidip baktıklarında, kadın ölmüştü mesela hani böyle. O yüzden hani bir yandan böyle hani çok ateist ve çok seküler, çok rasyonel işte bilginin, eğitimin, her şeyin başında olduğu bir aile bir yanda, işte öbür tarafta; mesela Hızır'ın ve Azrail'in girip çıktığı, çalgılı, çengili, sözlü bir ev (gülüyor). Orada hep biraz dışarıklı hissedirdim. Yani hem işte Sünni gelinin kızı, kulağa çalınırdı; annemin küskünlüğü falan hem de şehirden gelmek yani Ankara'dan gelmek, kolejde okuyor olmak, işte yani gerçi işte; kuzenlerimin, amcalarımın durumu çok iyiydi ama hep böyle bir, ben de biraz şeydim herhalde; ben de biraz şımarıktım. Geçenlerde kuzeninle bunları konuşurken hani ben ona şey dedim: "Ben çok dışarıklı hisseder, hissedirdim hep. Yani çok hayrandım oradaki her şeye ama çok da evimde hissettiremezsiniz bana yani falan dediğim de: "Ama """" sen de biraz züppeydin ya" demişti bana (gülüyor). Herhalde o dışarıklı olma hissi yani işte batıdan geliyor olmak, büyükşehirden geliyor olmak, işte kolej kızı olmak ki, o zaman da kolej falan çok fazla yoktu. Yani "" Koleji'n de okuyor olmak önemli bir şeydi yani hani böyle kolej kızı falan yani bütün bunlar herhalde bu bu etiketlerle gidince herhalde ben de orada biraz hani daha da yabanileşip, belki züppeleşiyorum falan.

Bir tane babaannemin hikayesini anlatmak istiyorum. Babaannem ölmeden önce, ben babaanneme hayatını anlatırdım ve çektim bunu. Ben de hala VHS kasette duruyor o. Belki bunu da paylaşırım sizinle isterseniz. Böyle bayağı bir, iki saat anlatmıştı. Önce bi "ne anlatacağım ki?" Falan demişti. Sonra böyle odaya yavaş yavaş işte gelinler, şeyler doldu falan işte; "" şunu da anlat, "" bunu da anlat, bu arada babaannemin ismi: Hatice, kimlikteki ismi. Biz ama Kürt Alevi'siyiz. Ben bunu 17 yaşında uzak bir akrabadan öğrendim. Ve ailede hiç kimseye de hiçbir zaman Kürt olduğumuzu kabul ettiremedim ama tartışmaya açık bir konu değil yani Kürtlüğümüz (gülüyor). Bunu da birçok Alevi gibi hani iki kimlik arasında bir tercih yapmış ve de yani Kürtleri Sünni kabul edip yani aslında hem Cumhuriyet'ten çekmişler hem Sünni Kürtlerden çekmişler. Sonra ikisinden birini seçmek zorunda kalmışlar ve hani Cumhuriyet'i seçmek ve laikleşmek ve etnik kimliklerinden vazgeçmek daha güvenceli gelmiş. Bu hani aslında Türkiye'deki Kürt, Alevi Kürtlerin, Kızılbaşların tipik hikayesi. Babaannem ama Kürt değildi. Yani babaannem: Türk'tü. Dedem: Kürt'tü. Ve babaannem; Malatya'da, şehirde doğmuştu. 13 yaşındayken babası ölüyor, babaannemin. Ve çok yoksullar yani çok yoksul değiller aslında çiftçilik falan yapıyorlar hani. Babası ölünce, dayısı evlendirmeye karar vermiş. Komşularımı dedem. Babaannem şey diye anlatıyor; o zaman tütün fabrikası açılmıştı Malatya'da. Ben dayıma çok yalvardım. "Ne olur beni fabrikaya yazdır, çalışayım, beni evlendirme!" Diye. "Evlendirdi" diye, onu anlatmıştı. Ve dedem çok kötü davranırdı babaanneme. Yani gençliğinde dövmüş de şey yaparmış da hani artık yaşlılığında salmıştı ama kavgacı bir adamdı zaten. Çok çekmiş yani dedemden. Bunu çok düşünmüştüm yani gerçekten hani 14 Yaşında evlendirilmek yerine, fabrikaya yazdırılıysaydı, işçi olsaydı, babaannemin nasıl bir hayatı olurdu? Bizlerin nasıl bir hayatı olurdu? O kadar evlenmek istememiş ki, üzüntüden felç geçirmiş. Belden aşağısı tutmaz olmuş, bir yıl boyunca yatalak kalmış. O zaman işte "" Ana tarlaya giderken, her gün döşeginin altına kömür ısıtır, koyar öyle gidermiş. Bir gün döşek alev almış ve babaannem ölmüş. Öyle anlatıyor öldüm, diyor. Canı beyaz bir güvercin olmuş,

havalanmış. Hızır'ın dağına doğru uçmaya başlamış. Hızır'ın da Hızır'ın dağına doğru uçarken, bir bakmış yanında bir beyaz güvercin daha, dedesi. Dedesiyle beraber uçmuş, uçmuşlar Hızır'ın dağına varmışlar, camına konmuşlar. Hızır bakmış onlara; babaanneme, dede, dedesi, babaannemin dedesine elini uzatmış, onu böyle içeri almış, babaanneme de kışt demiş, senin daha dokuzun var demiş. Babaannem de ürkmüş, babaannem burada bir güvercin beyaz bir güvercin, ürküp tekrar uçup, evine doğru gelmiş. Eve geldiğinde böyle yukarıdan bir bakmış ki, komşular toplanmış, herkes başında ağıt yakıyor, dövünüyor falan. Sonra o beyaz güvercin geri gelmiş babaannenin göğsüne konmuş, can olmuş, babaannem 'hı' demiş, tekrar hayata gelmiş. Hikayesini de şöyle bitiriyor. Ondan sonra dedim ki, sonra da birkaç gün içinde, dedesi de ölmüş. Dedesi de ölünce düşünmüş, demiş ki: Demek ki benim de dokuz günüm var, ben de dokuz gün sonra öleceğim, ölmemiş. Demek ki; dokuz hafta sonra öleceğim demiş, ölmemiş. Demek ki, dokuz ay sonra öleceğim demiş, ölmemiş. Demek ki; dokuz yıl sonra öleceğim demiş, ölmemiş. "Uyy kızım ben herhalde 99 yaşına kadar yaşayacağım. Bitmeyecek çilem" diye dövünerek bitirmişti bu hikâyeyi (gülüyor). Çok iyi bilmiyorum, kimse de çok iyi bilmiyor. Çünkü doğum tarihi de çok iyi bilinmiyor. Ama yani 80 civarında öldü.

Evet, yani Malatya kısmı da yani dediğim gibi benim için böyle çok büyüdü bir yerdi. Yani başka bir kültürdü. Yani hep hatırladığım her şey çocukluğundan, benim için şaşkınlık vericiydi. Mesela bir, babaannem beni bir yas evine götürmüştü. Bizim sokaktaki bir eve. Böyle orada ilk defa mesela şey ağıtçı görmüştüm. Yani işte böyle kadınlarla otururken kapı çaldı; "Hah! Geldi!" Dediler. Açtılar böyle çarşafli bir kadın geldi, çarşafını çıkardı, o zamana kadar herkes sakın sakın oturuyordu. Sonra kadın kendini birden salonun ortasına attı, "uyy! direğim, Uyy köküm, uyy toprağım öldü, gitti. Anam, anam...", deyip, dövünmeye başladı. Onunla beraber bütün kadınlar böyle: "oo, lo, lo, lo, lo, o, uy..." Falan diye böyle bir koro halinde sonra böyle bir yarım saat falan hep beraber; bağırdılar, ağladılar, dövündüler, dövündüler sonra da kadın gayet sakın, çarşafını giyip, gitti böyle. Teşekkür etti (gülüyor).

Bazen çok şanslı görüyorum kendimi yani. Gerçekten çok iki uçlu yani iki aile. Ama hepsi de şeydi; yani her ikisi de aslında yani bir yandan tabii ki, Malatya'daki ortamda tabii ki kadınların yine de ezildiği işte yani mesela boşanamadığı hani ya da istedikleriyle yani Sünni'yse evlenemediği, ama bir yandan da özellikle kız çocuklarının okumasına, meslek sahibi olmasına çok önem verilirdi. Bir de yani biraz böyle kadınlar hani işte *** kızı hani "oo, *** kızı" falan hani. Böyle biraz ağzı laf yapan, biraz kendini kolay ezdirmeyen, biraz eli maşalı hani olmanın, olumlandığı bir yerdi. Dolayısıyla çok farklı yerlerden, hep her iki tarafta da aslında, bir kız çocuğu olarak büyürken, kendimi; hep özgür, bağımsız ve güçlü olma cesareti bularak büyüdüğüm için şanslıyım. Ama şunu da düşündüm sonrasında yani böyle bir ortamda büyüüp, bu kadar serbest, özgür ve cinsiyetin olumlandığı bir ortamda büyüüp, daha sonra 16 yaşında böyle tek başıma kalkıp İstanbul'a geldiğimde, o kadar cesur, o kadar cüretkâr kendimi ortalara attığımda, hani yaşadığım bütün şeyleri, yaşar mıydım acaba? Hani yani çünkü dünya tehlikeli bir yer değildi. Yani bilmiyordum bu kadar ya kendisi hakkında hiç öğrenmemiş olduğumu, İstanbul'a geldikten sonra anladım, öğrendim. Ama gene de kendimi çok şanslı görüyorum her iki ailemde de yani hani bir tarafta;

Cumhuriyet'çilenerek, bir tarafta; Alevi bir ailenin, içinde bir kız çocuğu olarak büyüdüğüm için; kendimi çok şanslı görüyorum.

Yani çünkü kardeşimle aramda 10 yaş var ve kardeşim benden tamamen bambaşka bir aile ortamında büyüdü. Bir kere zaten o altı yaşındayken, ben ayrıldım evden. Bir de çok vahşi bir ergendim. Gerçek bir baş belasıydım. Yani annemle, babamla kavgamız, dövüşümüz korkunçtu ve İstanbul'a geldikten sonra da bayağı bir çektirdim. Yani ilk geldiğim yıl böyle annem her hafta bana -o zaman cep telefonları yeni çıkmıştı- annem her hafta bana kargoyla bana cep telefonu gönderirdi, ben her hafta onu geri gönderirdim, bir yıl boyunca. Ve neredeyim? Ne yapıyorum? Yani sadece böyle teyzeme, dayıma açıp, yaşadığımı bildirecek kadar eziyet edercesine bir tepki içerisindeydim. O yüzden kardeşimle de ilişkim çok kopuk oldu o büyürken. Ve o zaman annemle, babam artık ***'taki evden, ***'nda bir villaya taşınmışlardı. Teyzemle, dayım evlenip, İstanbul'a gelmişlerdi. Anneannemle, dedem ***'ta kalmıştı. Kardeşim büyük ölçüde, o evin içerisinde, tek başına büyüdü. Benim yaşadığım kalabalık aile ve mahalle ortamını hiç yaşamadı. Malatya'yla ilgili olarak da yani o yıllarda; babamla, dedem ve amcam arasında işle ilgili çok fazla çatışmalar vardı. O yüzden Malatya'dan ayağımız da kesilmişti. Zaten işte kuzenler büyümüş, hepsi ayrı bir şehre dağılmış ya işte üniversite okuyor ya evlenmiş, hani o ev artık babaannem çok yaşlandığı için o eve bakamadığı için o ev duruyordu ama başka bir apartman dairesi alınmıştı. Sadece yazları bir, iki ay gidip artık o evde kalıyorlardı. O yüzden Malatya'ya gittiğimizde de artık; ya apartman dairesinde idik. Ve kardeşim gerçekten bunların hiçbirini görememiş oldu. Yani aslında işte ben 80'lerde, o 90'larda büyüdü ve ben ne kadar o 80'lerin, karmaşık, çatışmalı, çelişkili ama zengin, renkli ama tuhaf ortamında büyüdüysem, o, o kadar 90'ların kapalı, karanlık, yoksul ortamında büyüdü. Çünkü tanımadı aslında mesela bunu çok konuşuyoruz. Ben o eve dair, o ev yıkıldı daha sonra. Babaannem, dedem öldükten sonra amcalarım oraya site yapmak istedi. Babaannem de "Ben ölmeden yaparsanız, hakkımı helal etmem" dedi. Ama bu amcalarımı pek etkilemedi, durdurmadı. Ama babam şöyle bir çare buldu; o evi ipotek ettirdi ve çözdürmedi babaannem ölene kadar. O ev böylece yıkılmamış oldu ama babaannem öldüğü anda yıkıldı, yerine site yapıldı. Şu an öyle bir ev yok ve ev yıkılmadan önce babaannemin cenazesine gittiğimde, kardeşime de gelmesini rica edip, eve gittik, kapalıydı ev. Ben evi çektim, uzun uzun fotoğraflarını çektim. Yani benim için mesela o avlu ve alt kat, yazlık kat dışında bir de kışlık katta çok tuhaf bir yerdi; taş koridorları işte kışın kaldığımızda çok korkardım. Üst kat beni çok korkuturdu. Yani böyle tuhaf bir atmosferdi. Çok yüksek tavanları, dolapları, aynaları, böyle her tuvalete kalktığımda bir şeyler görürdüm. Çok halüsinasyonlar gören bir çocuktum yani. Babaannemin hikayeleri falan böyle işte Azrail'ler dolaşıyor falan evin içinde hani. Yani hem bir korku mekânı hem bir macera ve keşif mekanı. Böyle birkaç saat, orada, o evde, bu anıları kardeşime anlatarak, o evin fotoğraflarını çekmiştim, yıkılmadan önce. Kardeşimde hayret içinde dinlemişti hani (gülüyor) o evi. Bir de yani hiç o evde çok fazla anısı olmadığını hani söyleyip biraz da hayıflanmıştı.

Sonra kardeşim de üniversite okumaya İstanbul'a geldi ve kocamla, benimle yaşayarak, bizim yanımızda üniversiteyi okudu. Bir on yılımız var kayıp. Benim hiç Ankara'ya gitmediğim, ailemden koptuğum, dolayısıyla aslında kardeşimden de biraz koptuğum. Aslında kardeşimle yetişkin ... Yani bir o altı yaşına

kadar ben ona annelik yaptım gerçekten. Yani bir fiil 11 yaşından, 16 yaşına kadar bebekliğinden itibaren; altını değiştirip, banyosu yaptırıp, yemeğini yedirip, her şeyini yapan bir anneydim onun için. Bu çok zor bir şeydi benim için. Çok isyan ederdim yani çok zor gelirdi. Biraz o yüzden de Ankara'dan, kaçtım sanırım. Sonra o İstanbul'a geldikten sonra tekrar yetişkinlik hayatımızda tanıştık. Ve bu seferde benim kızımı birlikte büyüttük aslında. Benim kızım "****" mesela bebekken, "****" için çekirdek aile; dört kişiydi. Yani böyle kendi kendine hikâye anlatırken şey diye anlatırdı işte; bir küçük aslancık varmış. Babası yokmuş, annesi yokmuş, teyzesi de yokmuş hani (gülüyor). O yüzden de e tabii bir kayıp on yılımız var. Çok tuhaf bir şekilde iki ayrı ailede büyüdük. Ben İstanbul'a taşındıktan bir, iki yıl sonra annemler iflas ettiler. Çok ağır iflas ettiler. Hatta hala iflas ediyorlar. Yani hani böyle giderek giderek artan bir borç ve yıkıma dönüştü. O da zaten o da da çok bizim aile tarihimize özel bir hikâye değil. Yani inşaat sektöründeki yani Türkiye'de zaten AKP yönetiminin gelmesiyle beraber, sermayenin el değiştirmesi ilk, en önce ve en sert şekilde inşaat sektörünü çarptı. Sadece babam değil, benim babamın çalıştığı herkes; amcalarım, herkes iflas etti zaten 2000'lerin başında. Dolayısıyla yani hem ekonomik olarak hem mekânsal olarak, yani "****" bir banyo de büyüdü mesela. Yani ****'nda, bahçeli bir villanın içerisinde, köpeğiyle yalnız, hem de kültürel olarak çok bambaşka iki yerde büyüdük. Dolayısıyla da daha sonra o artık 18 yaşında, İstanbul'a üniversiteye okumaya geldiğinde, hakikatten iki yabancı gibiydik yani ama tanıştık, pek seviştik (gülüyor). Şimdi de çok şükür yani. Benim için aile denen şey; önce kızım ve kardeşim. Yani benim çekirdek ailem; kızım ve kardeşim.

Yani dediğim gibi çocukluğumda; **** ve okulun olduğu ****'ta. Yani ****-**** hattında, Seyran Bağları'dır. Orası uzun bir caddedir. Orada ve Tunalı Hilmi'de geçti hayatım ve güvende hissedirdim kendimi. Yani sokakta yürürken de işte çok küçük yaşta bebekle sokağa çıkarken de falan filan. Ama tabii daha sonra; genç kızlığa geçtiğim de bir de çok erken gelişen bir çocuktum ben. Yani işte; sınıfta ilk göğüsleri çıkan hani hemen ilk regl olan, falan hani. Sonra artık böyle mesela Kızılay'a falan gittiğimde, artık hani şey çok irkinticiydi. Bir de benim dedem terzi ve böyle Paris'te terzilik okumuş, gene çocukluğumun acayip büyüğü mekanlarından biri, benim için Ankara'da dedemin yani annemin annesinin doğu moda eviydi. İzmir Caddesi'nde, bir pasajın sekizinci katında, bir moda evi vardı dedemin. Geniş bir salon vardı ve bu salonun bir ucunda tek basamakla çıkılan, dev bir kürsünün üzerinde, her biri dev olan çeşitli dikiş aletleri olurdu; makaslar mesela benim iki elimle falan kaldırılabildiğim makaslar. Arkasında böyle kutu kutu, rengarenk kumaşlar vardı, çoğu Paris'ten gelen. Ve dedem orada patron keserdi. Önünde de böyle iki sıra, üçer tane dikiş makinasında genç kızlar böyle tıklar, tıklar, tıklar, tıklar, tıklar sürekli dikerdi. Arkada bir prova odası vardı. Dedem orada prova alırdı ve o zaman hazır giyim çok fazla olmadığı için, özellikle işte Ankara'nın gazinolarının assolistlerine tuvaletler dikerdi. O tuvaletlere uygun iç çamaşırları, bilmem ne ve aşırı yakışıklı bir adamdı dedem. Ve böyle çok ince ruhlu, böyle çok neşeli, gözleri ışık saçan falan yani böyle hayranlık verici bir adamdı. Çok da flörtözdü. O oda böyle bana böyle çok inanılmaz erotik gelirdi. Yani yerde böyle kırmızı tüylü bir halı böyle işte Uzak Doğu desenleri olan, üç kapaklı bir paravan, işte kadınların arkasında giyinip, soyunduğu, duvarlarda böyle Hollywood yıldızlarının böyle güzel tuvaletlerle şeyleri falan. İşte o kürsünün arkasında işte; Paris Terzilik Akademi si'nden, dedemin aldığı diploması dururdu. Böyle dev bir diploma! Üzerinde böyle işte beyaz peruklu, şeyli

e şeyli fiyonklu çoraplı böyle adamlar patron dikerken çizmiyor ama onları böyle izlerdim, delice falan. Bir de işte yani Kızılay vardı hani dedemin terzi atölyesi. Bir de gene Kızıl, Esat'la Kızılay arasında Akay da annemlerin ofisi vardı. Çok fazla zamanda o ofiste geçirirdim. Yani eğer işte bir şekilde eve gitmeyeceksem, oraya aldırırdı annem beni okuldan. Gece geç saatlere kadar annemin, babamın işi bitsin diye orada beklerdim ve orada da hep camdan karşıdaki pavyonu izlerdim, *** Pavyon. Böyle işte saat yedi, sekiz gibi arabalar, taksiler durup, orada çalışan kadınlar ellerinde böyle tüylü tüylü işte postişleri, tuvaletleri, işe gelirlerdi böyle. Onları izlerdim falan böyle. Dolayısıyla Ankara'nın da bir mekânda Kızılay aslında hani yani işte bir Kızılay, okulun olduğu; ***, ***'tan çıkıp Kızılay'a, dedemin atölyesine ya da annemlerin ofisine, gitmek başka bir hani şehir benim için o kadar bir yerdi zaten. Yani işte bir ucu; Kızılay -İzmir Caddesi'ydi, bir ucu; ***, **** Sokak'tı. Arada da Akay, Kurtuluş. Kızılay tarafı işte daha giderek tehdit duygusu vermeye başlayan bir yerdi. Giyim kuşam çok önemlidir, bizim ailede. Dedem terzi de olduğu için bir de çok kadınları çok severdi dedem. Yani bu arada böyle acayip sadıktı. Anneanneme delice aşıktı. Böyle: "Sultanım, işte kraliçem, meleşim..." Meyveler keser önüne getirir. Anneannem de aşırı güzel bir kadın. Onu giydirir, süsler falan böyle annem de aşırı frapan giyinen, böyle işte 80'lerde annemi hatırlıyorum böyle; sarı, meçli saçlar, böyle tüylü, vatkalı kazaklar, deri dar iğne etekler, kırmızı rugan topuklularla falan işe giderdi annem yani ve annem de çok güzel bir kadındı. Hani dolayısıyla böyle kadınlık, güzellik, giyinmek, kuşanmak, zarafet, bunlar çok önemliydi. Anneannemin bana hayatta en kızdığı şey: "Şu haline bak! Şu paçavralarla geziyorsun. Bu güzelliğin ziyan oluyor" falan hani şeklinde. O yüzden bende genç kızlığımda çok erken bir yaşta, giyinmeye, kuşanmaya, çok hevesliydim. Hani bana çok karışan da olmadığı için giyinirdim yani. Daha küçük; 13, 14 yaşındaki bir çocukken bile daha böyle kadınlığa özenerek giyinirdim. Makyaj yapmama izin vermezlerdi ama hani işte; mini etek giyme, büstiyer giyme falan diyen de yoktu yani. Hatta beğenilirdi böyle hani falan. Ama öyle sokağa çıktığında çok erken bir yaştan itibaren şeyin irkilmesini hatırlıyorum, o dönemde; farklı bir şekilde bakıldığımı bana. Yani İlk önce o bakış üzerinden bir kere kendi cinsiyetimi fark ettiğimi. Bir de cüretkâr bir şekilde giyindiğim için, cüretkâr bir şekilde ve serbest bir şekilde davrandığım için, bunun sanki bir davetmişçesine laf atmanın, dokunmanın, olağanlaştığı bir ilk ergenliğim var aslında. Şeyleri çok yaşardım böyle hani: "Baban yok mu senin kızım?", falan diyenlerde hani ama işte minibüste işte tam böyle incekken bir tane pandik yemek ya da böyle yolda geçerken, birden birinin şöyle göğsüne elini şöyle bir elinin geçmesi falan hani. O yüzden hani hani çocuklukta daha ***'ta daha kapalıyken, olan o güvenlik duygusu, kendi kentli mekânın genişledikçe ve özellikle Kızılay'a doğru genişledikçe, orada aslında cüretkar olmanın, güzel olmanın, güzelliğin farkında olmanın, bir bedeli olduğunu, bunun paket halinde geldiğini, sanırım birazda kabullenmiştim. Sinirlendirirdi beni ama çok da olağandı. Yani bir sokağa çıkıp, dokunulmadığım zaman çok olmazdı hani.

Malatya'da, zaten bizim ailenin dışına çok çıkmazdım. Ama orada da zaten şey olduğu için hani Efendi'nin torunu, yani tanıdığım için Malatya'da hiç böyle bir şey yaşamadım ama dediğim gibi Malatya benim için; o avlunun içiydi. Yani kente diğer akrabaları ziyarete vesaireye gittiğimiz olurdu, çok da severdim Malatya'yı. İnanılmaz güzel bir şehirdi benim çocukluğumun Malatya'sı. Aşırı yeşil ve sulaktı. Kentin

merkezinde bile ki çok modern apartmanlar, o apartmanların önünden kanal akardı ve o kanalın üzerinden her apartmana giden küçük süslü köprücükler vardı. O kanalların hepsini kapattılar ama benim için Malatya daha çok o avlunun içiydi. Bir de işte Fırat'a gidilen pikniklerdi; kamyon kasasına doluşup, sallarla Fırat'ı geçtiğimiz.

Los Angeles, Los Angeles zor bir yerdi. Los Angeles'ı hiç sevmedim. Nefret ettim Los Angeles'tan. Los Angeles çok acayip bir yer. Los Angeles'ta Lonelyplanet guide'nın böyle ilk cümlesi şeydir: "In order to love and appreciate LA first you have to forget all your emotions about the city" çünkü gerçekten yani Los Angeles böyle o grit sistemiyle, sonsuz caddelerin hani bir ucunun okyanusa, bir ucunun çöle çıktığı ve yani herhangi bir mesela meydan olmayan bir kent. Los Angeles'ta bir tane meydan yok. Yani böyle, mesela; downtown'nın bile hani gittiğimde böyle hani bir kent merkezindeyim duygusu verecek bir yeri yok. İklim çok acayip, böyle iklimde şey gibi düşünüyorsun a ne güzel tek ceketlik hava, güneşli, işte her sabah o okyanus gökyüzüne uyanıyorsun falan böyle ama bir süre o David Lynch etkisi başlıyor yani böyle acayip acayip agarofobik bir klostrofobi. Yani böyle hani hani her şey çok güzel, pırlıl pırlıl masmavi gökyüzü falan ama zaman yani iklim geçmiyor hani. Her gün aynı güne uyanıyorsun gibi. İnsanlar çok tuhaf. İşte annem, babam iflas ettiği yıl ben gitmiştim. Ve hatta işte para da yoktu çok fazla aslında. Devalüasyon oldu o yıl, birdenbire benim bir yıllık eğitimim için ayrılan üç aylık eğitim için yeter hale geldi. Gitmesem mi? Falan filan diye düşündüm. Sonra ya gideyim, en kötü üç ay sonra geri dönerim. Nedir yani? Deyip, gittim ve orada yasadışı çalışmışım. Cafe Shoop'ta, işte Japon Lokantasında kasiyer olarak falan. Benim için bir yanda çok hareketli bir dönemdi ama bir yandan da çok mutsuz bir dönemdi. Yani çok parasızımdım. Etiyopya Mahallesi'nde, orada tanıştığım bir Türk arkadaşıyla, çok saçma sapan bir evde kalıyorduk. Yani böyle evimize FBI falan bastı. Hani o kadar kriminal bir mahalleydi ki (gülüyor) böyle gerçekten hani bir gün böyle ev sallanıyor, ne oluyor? Falan diye baktık; polis helikopteri şeyin avlusuna inmiş falan böyle hani. Aşırı kriminal bir yerdi. Herkesin arabası vardı, bir tek benim yoktu. Üç otobüs aktarmasıyla, gidip geliyordum falan. Ama mesela; sabah altı buçukta kafeyi açmak için böyle otobüs beklerken, hayatıma lanet etmiş bir şekilde gene de böyle otobüsün şeyi açılıyor böyle kapısı ondan sonra otobüs şoförü: "Good morning pretty face" falan diye böyle (gülüyor). Hani böyle herkes çok tatlı, çok nazik böyle; hi, what up, how are you? Falan ama yani böyle bir ya işte bugün çok da iyi değilim falan desen böyle herkes arazi anında. Hani böyle hani. Hem sosyal ilişkiler açısından hem kent açısından böyle çok tuhaf bir kafesi var yani Los Angeles böyle bir yıllık aralıksız bir bed trip gibiydi yani böyle gerçek bir Lync filminin içine hapsolmuş olmak gibiydi. Bayağı bir şeyler hani yani tacizi bilmem neyi falan geçiyorum artık yani canımı kurtarmaya çalıştığım hani kafama silah da dayandığı, bilmem ne çok dediğim gibi çok kriminal bir mahallede yaşıyordum. Hepsini de yaşadım Los Angeles'ta. Ama şey duygusu çok ilginçti yani bir şekilde de gittiğime de çok memnunum. Aldığım eğitimden çok memnunum ama onun dışında, Los Angeles'ın verdiği o his, aşırı aşinalık hissi yani. Hani bütün o izlediğim filmlerden ve gerçekten hani sinemanın mekânı olarak; ya nasıl Türkiye Sineması'nda İstanbul bir aslında sinemanın mekanıysa, hani dünya sinemasında da Los Angeles ana mekanlardan bir tanesi filmlerde. Ve yani böyle

önünden geçtiğim, dinerları bilmem neleri falan tanımak böyle hani sanki hep oradaymış gibi hissetmek duygusu çok ilginçti. Ama çok fazla kişisel olarak ne insanlarıyla ne kentle ilişki kurmadığım bir yer oldu benim için. Daha çok işte, çok sevdiğim bir ev arkadaşım vardı “****” hani. Zaten iki ayrı işte çalışıyorum, overload yapmışım, iki yıllık programı bir yılda bitirmeye çalışıyorum, falan. Onun dışında “****”le, eve kapanıp, delice film izleyip, hani böyle sürekli film kiralayıp, film izleyip sabahlara kadar, üç tane, dört tane üst üste film izleyip, uykusuz işe gidip, oradan derse girip falan bir zamandı Los Angeles. Ama bana hiç güven veren, özgür hissettiren bir yer olmadı. Yani cinsiyetle ilgili hani bir yandan aslında böyle daha queer bir mekân olması yani oradaki arkadaşların, ilk defa orada eşcinsel arkadaşlarım orada oldu yani. Hani Türkiye’de, Ankara’da, *** Koleji’nde yaşarken ya da üniversitede, İstanbul Üniversitesi’nde okurken, etrafımda hiç eşcinsel yoktu. Orada daha bir gay, queer komünitinin içerisinde kendi cinselliğimi, kendi kimliğimi yaşadım diye düşünüyorum. Los Angeles’a ait bir şey miydi? Bilmiyorum. California rahat bir yer. Ama benim Los Angeles istememi daha çok bununla işaretlendi. Yani bir şekilde oradaki arkadaş grubum daha küçük bir gruptu ve biraz birbirimize de tutunduk orada hayatta kalabilmek için hani hem duygusal olarak hayatta kalabilmek için, ekonomik olarak hayatta kalabilmek için. Çok küçük ama çok güzel bir arkadaş grubuyla geçti Los Angeles. Çoğu Türk’tü onların da zaten. Tam bir şehir diyemeyeceğim Los Angeles’a. Yani tuhaf bir yer. Gerçeklik hissini insanın zedeleyen bir yer. Mekân olarak da, zaman olarak da, yani o mevsimlerin dönmemesi, herkesin bir şekilde film işine bulaşmak için oraya gelmiş olması ve herkesin sanki sürekli bir setteymiş gibi kameraya oynar gibi birbiriyle konuşuyor olması falan insanı delirtebilir. Yani eğer o küçük kapalı arkadaş grubu olmasaydı, herhalde atlatamazdım. Zaten programı bitirdikten sonra iki yıl çalışma izni veriyorlardı. -Ki Hollywood’da, sette çalışma iznim var falan hani. "Yok" dedim, "istemiyorum. Ben döneceğim" falan. Bana böyle okulda deli gözüyle bakmışlardı. Yani sadece o çalışma izni için geliyor insanlar bu programa falan diye. "Yok ben gideceğim!" Falan diye (gülüyor) böyle topuklayıp, geri dönmüştüm.

İstanbul ilk anda çok korktum. Yani bir kere Ankara tabii ki çok daha küçük bir şehir. Yani bir de 90'lardan bahsediyoruz. Ben de daha da küçük bir Ankara’da yaşıyordum. Yani mesela; Ulus, Bahçelievler yani çok fazla benim benim kentteki, benim mekanımda yoktu. Yani biliyordum hani yılda bir kere falan da yolum düşüyordu ama dediğim gibi yani Ankara’da benim için yürüme mesafesinde gidebildiğim yerler kadar bir yerdi. Dolayısıyla aslında evet Ankara’dan, İstanbul’a geldim ama büyük kentten gelmişim gibi değil yani. Dolayısıyla İstanbul’a geldiğimde bir kere çok başım döndü. Yani Çapa’daki o yurda yerleştiğim de ilk üç ay, travmaya doğru yöne binmeye çalışarak geçti. Yani zaten disleksim vardır benim. Oryantasyonum bir bozuldu mu, hani kafayı toplamam çok zordur. Artık tramvaydaki orada duran bekçi tanıyıştı beni. Ben böyle sabahları gidip böyle etrafa bakınca böyle yapıyordu. Bu tarafa bineceksin falan diye. Ben sürekli ters tarafa binip, iki durak sonra geri inip, gidiyordum falan. Ve sürekli kayboluyordum yani ve hep sürekli isyan ediyordum yani. Ankara’da çok basit. Yani dört kere sağa dönersin aynı yere gelirsin hani. Yani burada dört kere sağa döndüğümde başka iki mahalle şeyden çıkıyorum yani. Hala da benim için İstanbul’da yer, yön duygusu tam olarak oturmuş değil. O yüzden İstanbul büyüktü, çok karmaşıktı, çok kalabalıktı. Fakat o kalabalık yani bir yanıyla çok iyi de hissettiriyor beni. Çünkü Ankara’daki o çok küçük yaşadığım

kentten sonra görünmez oldum. Kimsenin beni tanımadığı ve bazen dönecek bir yerimin olmadığı, evimin de olmadığı, gece sokakta sabahlanabilen, bir yer olması, İstanbul'un yani o büyüklüğü ve hani bana görünmez olma ihtimali vermesi, beni çok büyülemişti. İstiklal Caddesi tabii ki ilk kentte ilişki kurduğum, mekandı. Tabii ki sinema öğrencisi olarak. Hemen İstanbul Film Festivali zamanı. Onun dışında da sinema salonlarının toplandığı bir merkez olarak ama aynı zamanda da işte o zamanki gene böyle tek tük kafelerde gün boyu oturup, işte günlük yazıp, kitap okuyup, yalnız sokakta, gün boyu hatta sabaha kadar vakit geçirmenin ve hani böyle planlı, programlı sokağa çıkmak yerine, hani sokakta olmak için, sokakta kalmak için ve yalnız olabilmek yani hani bir şekilde beni çok büyülüyordu. Çok yürüyordum yani özellikle; İstanbul Üniversitesi'nden çıkıp, işte tramvay yolunu takip edip, Galata Köprüsünden geçip, oradan, kütüphaneden yukarı çıkıp, İstiklal 'den böyle sürekli yürüdüğüm bir rotaydı. Gülhane Parkı'na gitmeyi çok severdim. Hani arada orada oturup, çimlerde yatıp... Topkapı Sarayı'nın o dış avlusunu çok severdim. Çok uykum olduğunda, sette çalıştığım için hani arada okula gitmem gerekiyorsa, arada mesela böyle gerçekten oraya gidip, uyurdum. Yani benim uyuma mekanımdı; Topkapı Sarayı'nın, dış avlusundaki çimler orada uyurdum yani. Ve güvensiz hissetmezdim. Bir kere Ankara'da uğradığımdan, çok daha az tacize uğradım. Yani sokakta İstanbul'da tacize çok uğradığımı hatırlamıyorum mesela. Ama tabii yani gene İstanbul belli yerlerinde dolaştığım için. Belki biraz artık büyüdüğüm için daha kendimi korumayı öğrendiğim için mi? Bilmiyorum ya da belki hatırlamıyorum. Yani zaten iş yerinde uğradığım; taciz ve tehlike o kadar fazlaydı ki, sokak daha güvenliydi. Mesela; en azından sokak kaçabileceğin bir yer (gülüyor). O yüzden sokak her zaman güvenli hissettiriyordu bana. Hala da öyle hissettiriyor aslında. Yani daha sonradan sokağın tehdit duygusu vermeye başlaması; gezi sonrası ve oradaki tehdit de polis şiddetinin hayatımıza bu kadar ani ve bu kadar şiddetli bir şekilde girmesinin getirdiği şok ve kaygı. Ama üniversite yıllarımın İstanbul'unda, benim için sokak; kaçtığım yerdi, güvende hissettiğim bir yerdi, kaybolabildiğim, görünmez olabildiğim, kendi zamanımda yaşayabildiğim bir yerdi. Çok seviyordum. Şimdi o bağı, o ilişkiyi kaybettim. Yani son birkaç yıldır, evden çıkmak istemiyorum. Mecbur kalmadıkça da çıkmıyorum. Çünkü sokak artık bana çok yenik hissettiriyor. Artık sokakta olma halimiz bizim istediğimiz, bizim kurguladığımız bir halde değil. Çok eksildi her şey ve o eksikliği görmek sokağa çıkıp, çok kalbimi kırıyor, o yüzden çıkmıyorum, evde oturuyorum (gülüyor).

Şarjı bitiyor bir saniye....

Yani şimdi düşünüyorum. Hani çok o zaman yani flanöz diye bir tabir bilmiyordum ama yani gerçekten yirmilerim, çalışmadığım zamanlarda, -ki çalıştığım zamanlarda da *** Film Atölyesi de zaten Sıraselviler'deydi. Dolayısıyla aralarda serbest çalışıyordum, bir sürü başka işlere gidip, geliyordum falan ama hani aslında yıllarca düzenli çalıştığım yer; gene ***'ın *** Film Atölyesiydi ve Sıraselviler'de. O yüzden çok Taksim, Taksim'de, hayatım; İstiklal, İstiklal'de ve bana her şey çok bambaşka gelirdi. Yani inanılmaz büyüleyici gelirdi. Bir kere mimarisi, yani tarihi görmek, kentte tarihi görmek beni çok büyülerdi. Çünkü Ankara'da böyle bir şey yok. Yani tamam Ulus'a gidersin, ilk meclisi görürsün falan filan ama hani İstanbul'da hani bütün İstiklal'daki binaları, sokakların arasından geçerken böyle taşın soğuğunu, rutubetini hissetmek, hepsi çok İstanbul'a has şeylerdi. Yani yazın sidik kokusu, kışın rutubet kokusu o bütün bunlar bana kendimi çok özel hissettirirdi ve gerçekten saatlerce ara sokaklarda ve hiç tehlikede de hissetmezdim

yani bütün o Beyoğlu'nun arka sokaklarındaki pavyonların önünden geçerken, yürürken. Yani başıma da bir şey gelmedi orada açıkçası hani (gülüyor). Şimdi de mesela ***'de ***'nde yaşıyorum. Benim arka sokağım pavyon sokağı ve saatlik oteller. Ben evliyken yıllarca, Acıbadem'de yaşadım ve Acıbadem işte - sözüm ona- böyle işte orta sınıf, burjuva, aile mahallesi. Gece ne zaman eve dönsem tek başıma, mutlaka her seferinde, yani işte Taksim dolmuşuna binip, Acıbadem köprüsünün altında inip, oradan Acıbadem Caddesi üzerinde otururduk ve oradan bir 10 dakika yürümem gerekiyordu. En az üç araba dururdu yanımda, her seferinde. Önümü keserdi ve sürekli tacize uğradım, Acıbadem'de. Sonra boşandım. Şimdi ***'n de oturuyorum, pavyonların arasında oturuyorum, gece beşte zil zurna sarhoş yalpayarak eve dönüyorum, her taraf pezevenk kaynıyor ve kendimi çok güvende hissediyorum beni ne yapsınlar? Yani (gülüyor). Pezevenklerde bir çeşit kolluk sonuç olarak yani (gülüyor). Onların arasında yürürken, kimse sana laf atmaya da bilmem neye de cesaret edemiyor yani hani. Hani ilk ben buraya taşındığımda, "abla nasıl burada yaşarsın? İşte tek başına bir kadın, çocuk büyüteceksin falan filan diye böyle. Oysaki aşırı güvende hissediyorum, ben kendimi burada.

Yani ben Bakırköy'de de yaşadım. Mesela İşte Çapa'daki yurt, sonra Çapa'daki yaşlı teyzenin evi sonrasında, Bakırköy'de bir ev aldı annem. Hani daha nezih mahalle bilmem ne falan filan diye. Yani ki, Bakırköy gene hani aslında tutucu olmayan bir yer ama yani işte kız öğrencilerin yaşadığı her şeyi yaşadım. Yani işte evinize erkek geliyor, bilmem ne falan filan, car car. Bir kere apartman toplantısını basıp, çılgık çılgığa bağırıyordum. Yani bir kere daha bana kapıcıyı gönderirseniz; evinize erkek geliyor, bilmem ne falan filan diye, sabahın dördünde sarhoş eve gelip benim camımı çalan kocalarımızı polise vereceğim. Bir daha benle uğraşmayın diye, çılgık çılgığa kavga çıkardıktan sonra yakamdan düşmüşlerdi. Çünkü gerçekten, sabahın dördünde, beşinde, giriş katında oturuyordum. Sarhoş kocaları gelip, benim canımı çalıyordu. "Kapıyı aç!", diye. Çünkü kendi karısını uyandırmak istemiyor, bana kapıyı açtırıyor. Apartmanın kapısını açtırıyor (gülüyor). Çok daha zor. Ben, burada; ***'nde, pavyonların arasında, kendimi çok güvende hissediyorum (gülüyor).

Yani gezi öncesi işte yirmilerim ve işte otuzlarımla ilk yarısı, yani 25 o ilk gerçekten yetişkinlik hayatına geçiş, çok fazla sokakta geçti benim için. Yani ben bir yandan çocuk büyütüyordum, evliydim, çalışıyordum dolayısıyla çok fazla aktivizimle aşırı derecede angaje olacak bir emek verecek zamanım, enerjim yoktu ama etrafımdaki arkadaşlarım özellikle kent direnişinde çok aktif çalışan insanlardı ve biraz onlarla birlikte yani 2010'ların başı hani yani çok sokakta geçti. Ve yani mesela; Emek Sineması Direnişi hani bir şekilde emeğin kapısında, o ayazın korkunç bir şekilde vurduğu sokakta, yıllarca 20 kişi, 30 kişi öyle durmak, çok güzeldi. Bir yandan bir çeşit beyhudelik hissi vardı. Yani işte ya böyle hani duruyoruz da ne yapıyoruz? Hani. Yürüyoruz da ne oluyor? O zaman polis çok ciddiye almazdı bizi. Yani biraz da böyle hani daha yaratıcı eylem ve işte işte bando, mızıkayla dans eden işte gençler hani. Gülerdi polis bize. Sinir olurduk hatta yani bizi ciddiye almadığı için, bize güldüğü için polise sinir olurduk. "Bak, bak lükslere bak!" Falan hani o zaman. Polis şiddeti diye bir şey sadece 1 Mayıs'ta görürdük. Onda da 1 Mayıs'ta biz zaten biz böyle hani en kıyıda, köşede hani böyle bir hani korteje ulaşmaya çalışıp, ulaşamayıp sonra gaz atılınca tın, tın,

tın evimize dönüp falan falan ama yani onun dışında; aslında sürekli sokakta eylem olurdu ve eylemler bizim en fazla sosyalleştığımız yerlerdi. Eşin, dostun birbirini gördüğü, güç bulduğunuz, mutlu olduğunuz, direncimizi tazelediğimiz bir yerdi sokak. Gezi çok beklenmedik bir şekilde geldi. Yani Gezi zamanı şeyin yani o kadar irkiltici bir şeydi ki, mesela işte Sıraselviler yani hayatımın 10 yılımın geçtiği hani en fazla hem sosyalleştığım hem çalıştığım orada böyle şeyi görmek yani işte böyle kalaşnikoflu polis görmek köşede hani böyle tank gibi araçların bir sokaktan çıkıvermesi, korku filmi gibiydi ve çok sürrealdi herhalde. Yani hani sanki o kadar hızlı bir şekilde şiddet, gelip yerleştik ki bizim kentteki gerçekten yaşadığımızı hissettiğimiz mekâna, anlamadık bile yani kavrayamadık ilk başta. Çok gerçek dışıydı. Birden Taksim'in böyle bir çatışma alanına dönüşmesi. Hani Gezi zamanı çok güzeldi. Yani Gezi hayatımda olduğum en güzel yerdi. Hayatımda birlikte, bir arada durduğum en güzel insan kalabalığıydı. Aşırı mutlu hissettiren bir şeydi. Biteceğini biliyorduk tabii ama Gezi sonrası bir şekilde şiddetin, polis şiddetinin bu kadar ani ve keskin bir şekilde yerleşmesi kente, polisi, silahları gündelik hayat içerisinde bu kadar yoğun bir şekilde sürekli görüyor olmak çok tuhaf bir duyguydu. Yani tam nasıl his? Yani nasıl ifade edeceğimi bile bilmiyorum. Evet yıllarca sokaklarda aktivistlik yapmıştık. Hani evet kaç kere gaz yemişliğimiz, birkaç kere islanmışlığımız var ama yani kikir kikir hani (gülüyor) ve gerçekten canımızdan, güvenliğimizden, yaşamımızdan endişe ettiğimiz bir yere dönüşmesi sokağın, o kadar ani bir şekilde oldu ki, bu duygusal olarak ne kadar ağır bir travma yaşattığını, bence ancak yıllar içinde anlayabildik. Yani bir kere Gezi sonrası, Gezi'nin kazanımlarını kaybetmemek ve Gezi'yi bir kazanım olarak yaşatabilmek o kadar öncelikliydi ki, yani daha politik olarak hani mücadelenin kendisinde devam ettirmek o kadar önemliydi ki; aslında kentte kaybettiğimiz şey, sokakta kaybettiğimiz şey, o duygu çok daha sonra anladık o kaybın kendisini. Ve anladığımızda da artık yasını bile tutamayacağımız kadar uzak bir kayıptı. Yani böyle çoktan gitmişti. Ve artık hani çok kolay söylüyoruz. Yani artık sokağa çıkmak diye bir şey yok. İşte artık zaten bir eylem olduğunda, daha toplanmadan, dağıtıyorlar. Ben de açıkçası artık 40 yaşındayım ve kaçamıyorum. Yani hani fiziksel olarak gerçekten bi kere kendimi çok yorgun hissediyorum ve çok zedelenmiş ve yaralanmış da hissediyorum. Yani duygusal olarak da artık bir şekilde polisten kaçmam gerektiğinde, daha fazla korkuyorum. Yani o gençliğin verdiği cüret, cesaret yerini yenik düşme duygusuyla bu duygu ya da teslim olmak, bunu kabul etmek de istemiyorum. Bunu söylerken de gerçekten kendime de öfkeleniyorum. Ne demek yani, düşün mücadele sürekli bir şey yani baskı, zulüm her zaman varmış, direniş de her zaman varmış. Şimdi böyle, yarın böyle olur. Şimdi de boşlamıyoruz, oturduğumuz yerden ne yapabiliyorsak, yapıyoruz, falan filan... Bunlar da teselli etmiyor artık. Çünkü çok eksildik. Beni en çok zedeleyen şey; çok büyük bir yalnızlık duyuyorum. O kadar fazla insan gitti ki! Şu son üç, dört yılda, benim gündeliğimi, hayatımı, hayallerimi, üretimi, direnişi paylaştığım insanların en az dörtte üçü gittiler, gitmeyi tercih ettiler ya da gitmek zorunda kaldılar. Ve sürekli kendi içinde, gidenlere karşı duyduğum öfkeyi ve küskünlüğü bastırmaya çalışıyorum. Çünkü bunun haksızlık olduğunu kendime söylüyorum. Yani, kimse keyfinden gitmedi işte yani gitmek zorunda kaldılar, gittiler diyorum. Ama öyle de hissetmiyorum. Çok kızdım, çok öfkeliyim giden herkese, gittikleri için. Çünkü çok eksik kaldım, çok yalnız kaldım, gündeliğimi kaybettim. Yani; dostlarımı, ahabplarımı, gündelik alışkanlıklarımı... Şimdi sokağa çıkıp ne yapayım ki ben? Ne var yani? Sokakta bana ne vaat ediyor şu anda? Yani hem insan olarak çok eksildik hem deneyim olarak çok

eksildik. Ve sokağa çıkmak biraz bunları hatırlatan, yani sokağın kendisi bir travma mekanına dönüştü. Yani travmanın nedeni de çok ani oldu yani bilmiyorum...Böyle yavaş yavaş gelmedi yani. Bir yandan tabii ki böyle sızlanınca da kızıyorum kendime. Yani çünkü bu ülkede olan biteni, baskıyı, zulümü bilmeyen, görmeyen insanlar değiliz. Ben zaten Gezi öncesi, Diyarbakır'da, Mardin'de çalışan, işte sinema, kültür alanında projeler yapan, akademik çalışmalar için orada saha yapan ve bu ülkenin baskı ve zulüm tarihinin bir akademisyen olarak da aynı zamanda sözlü tarih çalışanı bir insan da birinci tanıklıklardan dinlemiş ve birinci tekil anlatıcılar olarak dinleyince de, hani sadece bilgisini değil, duygusunu da paylaşmış bir insan olduğumu sanıyorum. O yüzden hani nedir ki bizim başımıza gelen? Hani nedir ki bu kayıp? Mahcubiyeti de var. Biraz o yüzden de yasını tutamadık sanırım. Yani utandık yas tutmaya, utandık halimize üzölmeye. hani bu ülkede, dünyada insanlar neler yaşıyor. Yani bizim bu korunaklı, burjuva hayatlarımızdaki kayıplarımız, ayıptır bunlar için sızlanmak, ayıptır bunları kayıp görmek, ayıptır bunların yasını tutmak, ayıptır korkmak diye, diye içimize attık.

Ama iki, üç yıldır evden çalışıyorum. İşte mecbur kalmadıkça sokağa çıkmıyorum ve kendimi kapattığımda, yavaş yavaş bastırılmış olan o duyguların hepsi çıktı ve yani işte utansam da kendime kızsam da çok korkmuşum, çok üzölmüşüm. Hala da bence tam, bir de Gezi sonrası şey o kadar öncelikliydi ki, hani Gezi'de tabii bizim jenerasyonumuz, daha hazırlıklıydık belki hani bir yine de az çok 90'ları görmüş, üniversite hayatını da, hala politik örgütlenmenin olduğu bir üniversite ortamında okumuş, hala sokağın ve siyasetin bu kadar kapalı olmadığı bir yerde gençliğini yaşamış insanlar olarak, biz daha da hazırlıklıydık. Yani Gezi'de öğrencilerimi hatırlıyorum, o zamanki öğrencilerimi, yani onları tek tek barikatlardan toplamaya çalışırken hani "Hocam! Hocam! Devrim bu mu?" Falan diye şey yaparken böyle ter ter tepinip, "Ya evladım! Hayatında bir kere sokağa çıktın diye devrim mi olacak sanıyorsun?" Hani falan diye böyle onları hani böyle çekip hani yani daha sonra o öğrencileri, tanıdığım öğrenciler öyle derin bir yeniklik duygusuyla kalakaldılar ki, yani öyle bir geleceksizlik hissi. Hani çünkü onlar için zaten asla mümkün olan bir şey değildi. Gezi tahayyülleri yoktu. Yani öyle bir tahayyülleri yoktu. Yani bunu öyle bir devrimci hayali kuracak kadar bile, hayat onlara imkân tanımamıştı. O kadar kapalı bir kültürün içinde büyümüşlerdi. O yüzden o kadar bir anda bir özgürlük duygusu yaşadılar ki ve o kadar kısa süreli yaşayıp, o kadar sert bir şekilde bunu kaybettiler ki, dolayısıyla çok büyük bir inançsızlığa ve çok büyük bir geleceksizlik hissine saplanıp, kaldılar. Dolayısıyla Gezi sonrası, öncelikle onlara hani "Sakin olun ya! Tamam yani bir kayıp yok! Gezi kazanımdır. Her şeyiyle bir kazanımdır hani. Ne kadar kıymetlidir? Bakın neler oldu? Bakın neler başardınız!" Hani bunu söylemek öncelikliymiş gibi geldi. Tabii ki, Gezi, Gezi diyoruz ama yani Gezi'den sonra, uç uca eklenen her şey yani sonrasında zaten artık Gezi'deki şiddet; sonrasında yaşanan şiddeti, biz, bizatihi öznesi olmasak da yeniden Kürdistan'da başlayan savaş, oradaki kıyım, buradaki katliam, bunu söylediğimiz için yargılandık ama işte yani bunlara tanıklık ediyor olup, eli kolu bağlı, hiçbir şey yapamadan, sokağa çıkamadan, ses çıkaramadan, evimizde sinmiş bir şekilde oturmak, o kadar koydu ki, karakterlerimiz aşındı. Yani hakikatten bir çeşit karakter aşınmasıydı. Sanki sinikleştik hani güçsüz, kendimizi güçsüz hissetmemek için inançsızlaştırdık gibi geliyor. Çünkü inançsızlaşmak, bu kadar aciz hissetmekten daha kolay.

Bir de şöyle bir şey de var; yani sokak artık hani tam bir direniş mekânı değil, bir özgürlük mekânı değil ama arda kalan şeye baktığımız zamanda, çok tatsız bir yer. Yani şimdi ben sokağa çıktığımda yani eskiden bu kadar değil miydi? Hani ben yaşlandım artık, bana mı daha çok batıyor? Ama şeye hiç sabrım kalmadı; yani sokağa çıktığım anda yürürken bir sik sok am bulutu içerisinde yürüyorum yani. Hakikatten böyle bir bulut var, her taraftan küfür, kıyamet, kavga... İnsanlar delirmiş gibi. Yani bir şekilde bu toplumsal baskı, gündelik yaşamda ve sokakta bir yaratmış olduğu cinnet hali çok şiddetli. Benim bir öğrencim işte Gezi'den hemen sonra Almanya'ya gitti. Bipolar kadın. Çok iyi bir ailesi var, çok güzel sahip çıktılar, çok ama Türkiye'de çok zor bir şey; psikotik bir hastalığı olmak, doğru düzgün bir tedavi almak. Anne, baba doktor hani çok güzel, kendi durumunun farkında, kendini idare etmeye çalışan ve çok zorluklar yaşayan bir kadın. Gezi sonrası o da işte; çok ciddi bir çöküş yaşadı falan. Onu böyle Almanya'ya gönderdiler. Bir dönem Almanya'da yaşadı. Sonra işte iki yıl önce geldi, bana geldi. Konuşuyoruz falan. Dedi ki: "Ya hocam!" Dedi. "Ya" dedi, "Ne olmuş böyle?", dedi. "Herkes delirmiş, kafayı yemiş!", dedi. Yani sonuç olarak deli: Benim. Yani raporlu deliyim. Deli diye bana derler. Ama ben yıllardır, kendi köşemde, edebimle, kendi köşemde delirmeye çalışıyorum. "Ne oluyorsunuz ya! Edebinizle delirin kardeşim!", dedi. Hani o kadar hoşuma gitti ki, bu söylediği. Yani şimdi sokağa çıktığımda da yani böyle elime bir tane lastik terlik alıp hani, hani böyle işte trafikte kavga eden, ona buna bağırp, çağırın o böyle horozlanan adamların hepsini böyle "Ulan edebinle delir lan! Edebinle delir!", diye. Bunu şak, şak, şak vurasım geliyor. Evet hepimiz delirdik yani. Evet kimse iyi değil ama yani bir durun ya! Bir edebinizle delirin yani. Kıyamet gibi dışarıyı.

(gülüyor). Ama artık kenti hayallerimde kaybettim sanırım. Yani gerçekten şehirde yaşamayı, şehirde olmayı çok seven bir insandım. İstanbul'u çok seven bir insandım. Yani gerçekten çocukluğumdan itibaren, en büyük hayalim; İstanbul'a gelmek, İstanbul'da yaşamaktı. İstanbul'a geldiğim andan itibaren, işte dünya da birçok yere gittim. Uzun süreli de kaldım. İtalya'da kaldım, Almanya'da kaldım, Los Angeles'ta kaldım ve akademisyen olarak, aslında dünyanın herhangi bir yerinde de iş bulup, yaşama imkanına da sahibim. Ama hep şunu söyledim: "Yani İstanbul dışında, hiçbir yerde ben yaşayamam!" O kadar seviyordum bu şehri. Şimdi çok yorgun hissediyorum kendimi. Şehirde çok yorgun hissediyorum. Yani bu cinnetten artık çok zedeleniyorum. Duygusal olarak böyle açık bir yara halinden de çok yoruldum. Bu kadar aciz, güçsüz, bu kadar mızımız hissetmek hiç iyi gelmiyor. O yüzden hayallerim artık şehrin dışına kaydı, herkes gibi. Ve biraz hep küçüksediğim bir şey bu; şehir kaçkını olmak, falan filan. Ama gerçekten bilmiyorum belki gene yaşla gelen şeydir. Fakat doğaya yakın olmak, toprağa basabilmek, ormana bakabilmek o kadar sağlıklı geliyor ki şu an. Artık bu beton yığınının içinden çıkıp, -ki mesela İstanbul'a, beton yığını diyeceğim. Mümkün değildi benim için yani, bundan beş yıl önce. Gerçekten toprağa bahsedildiğim, ormana uyanabildiğim bir yeri hayatımın merkezi kılmak istiyorum. Mesleğimle ilgili, sinemayla ilgili, sanatımla ilgili hala yapmak istediğim şu an, -bütün yollar kapalı görünse de elbet açılır hani hayat uzun- çok şey var. Bunlardan vazgeçmiş değilim. O yüzden İstanbul'u, tamamıyla terk etmek gibi bir planımda hiç yok. Ama şöyle bir hayalim var. Hatta bu hayal için küçük bir girişimimde oldu. ***'ten küçük bir arsa aldım. Beni çok heyecanlandırıyor bu. Çünkü işte bu son üç, beş yılda gidenler dışında, burada kalanlar (gülüyor) ve burada yaşamaya niyetli olanlar, arkadaşlarımdan birçoğu ***'te toplaşmaya başladılar. Tiyatrocu, dansçı,

yazar, sinemacı arkadaşlarım orada, kenara ayırabildiği üç, beş kuruşla böyle bir toprak parçası kapatıp ve de hepimiz ortak hayaller kuruyoruz. Yani ***, İstanbul'a çok yakın bir yer, arabayla iki saat hani. İstanbul içerisinde zaten hani gitmek istediğin birçok yer bir buçuk, iki saat. O yüzden böyle ormandan, arkadaşlarımın evine 15 dakikada yürüyüşle gidebileceğim; zeytinliğine bir kulübe yapmak, zaten evden çalışan bir insanım. Daha çok yazarlık yaparak hayatımı kazanıyorum. Haftanın üç, dört günü orada kapanıp, yazıp ama istediğim zaman da burada belki bir atölye açık tutup, gelip burada yeniden sinema salonları açıldığında, sinemaya gidip, festivale gidip, mesleğimle ilgili yapmam gereken şeyleri yapıp, böyle ikili bir hayat kurabilmeyi, umuyorum. Şu anki çabam; bu hayali gerçekleştirmek yolunda. Tabii pandemi her şeyi daha da fazla belirsizliğe sürükledi. Böyle birdenbire gelip, hayatımıza çarpan bir şey daha oldu. Karantina dönemi çok aşırı etkilemedi beni. Şu dediğim gibi zaten evden çıkmıyordum (gülüyor). Hatta bunca yani benim durumumda da çok fazla arkadaşım vardı. Yani gerçekten karantina başladığında, zaten artık biz kalanlar, böyle; depresyonda, işte küskün, umutsuz, evine kapanmış böyle kaplumbağa gibi hani duruyorduk. Sonra pandemi oldu. Herkes karantinaya girdi. Aramızda şey diye konuşup, dalga geçmeye başladık yani. Yani birden anksiyete azaldı. Çünkü bütün dünya benim standartlarımda yaşamaya başladı (gülüyor), bir anda. Ben pandemiden önce son bir yıl artık ciddi anlamda böyle agorafobi ile boğuşuyordum. Yani sokağa çıkmak gerçekten çok zor bir şeye dönüşmüştü benim için. İsteksizdim yani hani. Karantina da yürüyüşe başladım mesela (gülüyor). Sokağa çıkmaya başladım, falan. Ama tabii hani bir sürü güvencesizlik, parasızlık, geleceksizlik, işsizlik falan filan endişelerini kapladı ve o dönemde şunu fark ettim; ne kadar önemli şeymiş toprak. Ne kadar bizim hayatımızda olmayan bir güvence ve köklenme haliymiş. Çünkü kızım böyle karantina döneminde endişelendikçe, ne olacak? Ne zaman bitecek? Şimdi nasıl bir dünyada yaşayacağız? Bunlarla ilgili, artık ergen o da 13 yaşında, aklı basıyor. Bunlarla ilgili konuşmaya başladığımızda, başlangıçta espri gibi söylüyordum: "Üzülme kızım, en kötü İznik'e gider, patates yetiştirip, yaşarız, hani." Sonra gerçekten ne kadar iyi geldiğini hissettim. Yani gidecek bir yerim var. En kötü gerçekten yani çok da öyle topraktan, bitkiden, şundan, bundan anlayan bir insan değilim ama en kötü patates yetiştiririm. Sokuyorsun toprağa yetişiyor. Nedir yani? Hani. Zeytin var, zeytinli patates salatası yaparız, karnımız doyar, hani. Orman var, odun keseriz, ateş yakarız, falan. Hani yine böyle survivor moduna bağlayıp, bu karantina döneminde zaten acayip artan bir furya, bu şey videoları izlemek; Youtube'tan işte çamurdan kendi evini yapıyor hani böyle. Evde böyle saatlerde onu izleyip böyle işte topraktan seramik yapıyor, ateş yakıp falan böyle işte kulübe yapıyor, falan (gülüyor). Bunları öğrenip, böyle bir apokalipse hazırlanır gibi falan hani ama gerçekten çok duygusal olarak ayakta tuttu beni; o bir avuç toprak, dört tane ağaç, gidecek bir yerim var, ayağımı basacak bir yerim var. En kötü, oradan tekrar başlarız. Duygusu iyi geldi çok şükür! Ama bir şekilde bu süreci, bu kadar şanslı atlatamayan insanları düşündükçe bu bile bir suçluluğa dönüşüyor. Yani gene tabii ki hepimiz bir şeyler yapmaya çalışıyoruz; çeşitli dayanışma gruplarında, mahalle dayanışma gruplarında, bireysel olarak ulaşabildiğimiz insanlara. Ama örgütsüz olmak, yalnız olmak, bunun hissettirdiği güçsüzlük sanırım şu an, en zedeleyici şey ama umutsuz değilim. Yani çok fazla insan telef oluyor. O yüzden, çok üzgünüm ama bir yandan da çok büyük değişimlerin eşliğinde olduğumuzu hissediyorum. Çünkü değişmek zorunda. Çünkü sonuna geldik. Yani

dibine vardık artık hani. Artık bunda bile bir rahatlama arayacak noktaya geldiysek, o zaman illaki bir şeyler değişecek. O yüzden umutsuz da değilim.

Yani zaten bayağı bir konuştum gene herhalde. Yani çok olumsuz şeylerden hep bahsettim ama yani dediğim gibi hani en son şey de böyle bir kere daha vurgulamış olayım. Yani ben ne yani gelecek artık böyle tuhaf bir kavrama dönüştü. Gelecek elbet gelecek. Yani ne zaman gelecek bilmiyoruz. Böyle bir askıda (gülüyor) hayatın tekrar akmasını ve geleceğin gelmesini bekliyoruz ama ben umutsuz değilim. Bir kere yeni nesilden çok umutluyum. Yani çok öfkeli ve bu beni çok mutlu ediyor (gülüyor), beni çok cesaretlendiriyor. Bence yani tuhaf hani politik bilinç olarak ya da politik olarak çok geleneksizler yani bilinçsizler demeyeceğim. Yani geleneksizler ama bundan iyi bir şey çıkabileceğini düşünüyorum. Ve hani hem kızımın jenerasyonuna baktığımda hem şimdi öğrencilerime baktığımda çok üzülüyorum. Yani onlardaki bu yoğun geleceksizlik duygusu çok kalbimi kırıyor. O bana çok yenik hissettiriyor. Yani ama bir yandan da görüyorum ki; başlarının çaresine bakacaklar. Biz de orada olacağız yani. Ölmedik (gülüyor)! böyle! Her şey güzel olacak! Yarınlar bizim yılmayasın diyerekten (gülüyor). Böyle işte.

Çok teşekkür ederim. Bana bu imkânı verdiğiniz için.